

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES-BESTSELLING AUTHOR

J.D. ROBB

POSSESSION IN DEATH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

POSSESSION IN **DEATH**

J . D . R O B B

JOVE BOOXs. NEW YORK

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

[Ölümde Sahiplik](#)

[Bir İki](#)

[Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Doku](#)

[z On](#)

#1 Numaralı *New York Times* Çok Satan Yazarı
J. D. ROBB

"Günümüzde yazan en üretken ve en çok satan yazarlardan biri."

-Fort Worth Star-Telegram

"Çok satan bu fütüristik polisiye serisinin her kitabı Eve Dallas mitosunu ve J. D. Robb'un haklı ününü daha da güçlendiriyor."

-Midwest Book Review

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA)
Inc. tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada
(Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)

Penguin Books Ltd., 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya
(Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi-110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni Zelanda

(Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney
Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlardan sorumlu değildir.

ÖLÜMDE SAHİPLİK

Bir Jove Kitabı / yazarlarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

BASIM TARİHİ

Jove kitlesele piyasa baskısı / Aralık 2010 Copyright

© 2010 by Penguin Group (USA) Inc.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarların haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu, Penguin Group
(USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

eISBN : 978-1-101-44548-8

JOVE®

Jove Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü
olan The Berkley Publishing Group tarafından
yayınlanmaktadır,

375 Hudson Street, New York, New York 10014.

JOVE® Penguin Group (USA) Inc. şirketinin tescilli ticari
markasıdır. "J" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari
markasıdır.

<http://us.penguin.com>

Ölümde Sahiplik

J. D. ROBB

Aşk ölüm kadar
güçlüdür.

SOLOMON'UN ŞARKISI

Nereden ve neyden geliyorsun, iğrenç şekil?

JOHN MILTON

Bir

Sabahı bir katille geçirdi.

Suç ortağının attığı yanlış bir adım yüzünden neredeyse ölümcül bir yara aldığı için hastane yatağında gözetim altında tutuluyordu ama kadın ona hiç acımamıştı.

Adamın yaşamasına sevinmiş, gezegen dışı beton bir kafeste ona uzun, çok uzun bir ömür dilemişti. Kendisinin ve ekibinin kurduğu davanın sağlam olduğuna inanıyordu.

-Tıpkı neredeyse neşeli savcının yaptığı gibi. Bu özel kekin kremasının üzerindeki serpintiler, ona dudak büktüğü sırada ondan ustalıkla aldığı itiraftı.

Yirmi dört saatten kısa bir süre önce onu öldürmeye çalıştığı düşünülürse, bu alaycı tavır önemsizdi.

Sylvester Moriarity, New York'un sağlayabileceği en iyi tıbbi bakımı alacak, sonra da aile servetleri ve isimleri göz önüne alındığında sansasyonel ve medyanın ilgisini çekecek bir duruşmaya kadar parmaklıklar ardında arkadaşı Winston Dudley'e katılacaktı.

Cumartesi öğleden sonrasının sıcaktan sırsıklam olmuş trafiğinde evine doğru ilerlerken kendi kendine, dava kapanmıştır, dedi. Artık ölümler onun sunabileceği tek adalete, aileleri ve arkadaşları da sorumluların cezalarını çekecekleri rahatlığına -eğer rahatlıksa- sahipti.

Ama *çıkılmıyordu*: kendi önemleriyle, *mevkileriyle* o kadar şişmiş iki adamın israfı, acımasızlığı, cinayeti bir eğlence biçimi, çarpık bir tür hoşgörü olarak görecektik kadar bencilliği.

New York trafiğinde manevralar yaparak ilerliyor, korna seslerini, Sky Mall'daki yaz ortası indirimlerini müjdeleyen reklam zillerinin sinir bozucu neşesini zar zor duyuyordu. Turistler şehre ve muhtemelen Sky Mall'a akın ediyor, tüten kayar arabalardan soya sosislerini yiyor, mağazalar ve sokak satıcıları arasında hatıra ve pazarlık arıyorlardı.

Kaynayan bir güveç, diye düşündü, 2060 yazının sıcağında ve neminde.

Çevik parmaklı bir sokak hırsızının yıldırım hareketini yakaladı, kendi güvenliklerinden çok binalara ve onların çınlayan insan kaymalarına aval aval bakmaya niyetli birkaç turiste çarptı. Cüzdanı yarım parmak şıklatmayla şalvarının güzel yırtmacına soktu ve bir yılan gibi kayarak Yaya geçidinde hantalca ilerleyen insan ormanının içinden yılan gibi geçerek.

Eğer yaya olsaydı ya da en azından aynı yöne gidiyor olsaydı, peşinden giderdi ve bu kovalamaca moralini düzeltebilirdi. Ama o ve ganimeti uzaklarda tütüyordu ve şüphesiz bugünkü hedef atışında iyi puan almaya devam edecekti.

Hayat devam etti.

Teğmen Eve Dallas nihayet evinin görkemli kapılarından içeri girdiğinde, kendine bunu tekrar hatırlattı. Hayat devam ediyordu ve onun durumunda, bugün, bir yemek partisi, bir sürü polis ve garip arkadaş da buna dahildi. Birkaç yıl önce, bir Cumartesi gününü geçireceği son yol bu olurdu ama işler değişmişti.

Seyrek döşenmiş bir daireden Roarke'ın inşa ettiği saray-kaleye kadar yaşam düzenlemeleri kesinlikle değişmişti. Kocasını -ve o Evliliklerinin ikinci yılını yeni kutlamış olsalar bile bu bir değişimdi - vizyona, ihtiyaca ve Tanrı biliyor ya, muhteşem bir ev yaratmak için gerekli araçlara sahiptiler. stil ve işlevle dolu sayısız odasıyla ev. Burada çimler zengin yaz yeşili, ağaçlar ve çiçekler boldu.

Burada huzur, sıcaklık ve hoş geldin vardı. Ve bunlara ihtiyacı vardı, belki de şu anda biraz umutsuzca.

Roarke'ın kâhyası Summerset'in onu garajdaki yerine göndereceğini bildiği için aracını ön girişe bıraktı. Ve bir kereliğine de olsa, onun antrede bir korkuluk gibi belirmemesini umdu.

Roarke'la paylaştığı yatak odasının serinliğini ve sessizliğini, birkaç dakikalık yalnızlığı istiyordu. Kapılara doğru ilerlerken, istiladan önce bu ruh halinden kurtulmanın zamanı geldi, diye düşündü.

Kapıya yarı yolda durdu. Tanrı aşkına, içeri girmenin tek yolu ön kapı değildi ve bunu neden daha önce hiç düşünmemişti? Bir anlık dürtüyle, uzun bacaklarıyla koşarak avlulardan birini geçti, duvarlarla çevrili küçük bir bahçeden döndü ve yan kapıdan içeri girdi. Bir salona ya da oturma odasına ya da sabah odasına -kim bilir? diye düşündü yorgun kahverengi gözlerini devirerek- ve sokak hırsızları kadar sinsice ilerledi. Koridoru geçti, aşağıya indi ve oyun odasının daha tanıdık bölgesine girdi.

Asansörü aradı ve bunu küçük, kişisel bir zafer olarak değerlendirdi. kapılar onu içeri kapattı. "Ebeveyn yatak odası," diye emretti, sonra duvara yaslanıp gözlerini kapattı ve ünite yoluna devam etti.

Yatak odasına girdiğinde, bir elini dağınık kahverengi saçlarının arasında gezdirdi, ceketini sırık gibi bedeninden sıyırdı ve en kullanışlı sandalye. Platforma çıktı ve göl büyüklüğündeki yatağın kenarına . Uykuya dalabileceğine inansaydı uzanırdı ama kafasında, karnında dinlenemeyeceği kadar çok şey vardı.

Bu yüzden, sayamayacağı kadar çok kez kan ve ölümün içinden geçmiş olan kıdemli polis, Cinayet Masası teğmeni oturdu ve biraz yas tuttu.

Roarke onu orada bulmuş.

Onun ruh halini omuzlarının çöküşünden, oturup pencereden dışarı bakmasından anlayabiliyordu. doğru yürüdü, yanına oturdu ve elini tuttu.

"Seninle gelmeliydim."

Başını salladı ama ona yaslandı. "Mülakatta sivillere yer yok ve ben işi uzatsaydım ve seni uzman danışman olarak getirseydim de yapabileceğin bir şey yoktu. Onu soğukkanlı bir şekilde yakaladım ve Pahalı avukatlar taburunu lanet bir pala gibi. Asistan beni dudaklarımdan öpecek sandım."

Tuttuğu eli dudaklarına götürdü. "Ve hala üzgünsün."

Gözlerini kapadı, yanındaki adamın sağlamlığı, sesindeki İrlanda fısıltısı, hatta ona özgü kokusu onu biraz rahatlatmıştı. "Üzgün değilim, ya da ... Ne halt olduğumu bilmiyorum. Kafam iyi olmalı. İşimi yaptım; kapıyı kapattım ve ikisinin de yüzüne bakıp bunu bilmelerini sağladım."

Kıpırdadı, pencereye doğru yürüdü, tekrar uzaklaştı ve istediğinin huzur ve rahatlık olmadığını fark etti. Henüz değil. Burası içini dökebileceği, öfkesini kusabileceği bir yerdi.

"Çok kızgındı. Moriarity. Göğsünde delik açılmış halde yatarken, arkadaşı ona antika İtalyan folyosunu saplamıştı."

"Senin için olan," diye hatırlattı Roarke ona.

"Evet. Ve çok kızgın, gerçekten çok kızgın, Dudley ıskaladı ve morgda yatan ben değildim."

"Sanırım öyleydi," dedi Roarke soğukkanlılıkla. "Ama seni harekete geçiren bu değil."

Bir dakika durdu, sadece ona baktı. Büyüleyici bir yüzdeki çarpıcı mavi gözler, gür siyah saçlar, şairin ağzı, morgdaki o levhada kendisini düşünmesine neden olduğu için şimdi sertleşmişti.

"Biliyorsun beni götürmek için hiç şansları olmadı. Sen oradaydın."

"Ve yine de kan çekti, değil mi?" Roarke iyileşme sürecinde başını salladı.

Kolundaki yara.

Ona dokundu. "Ve bu onları dikmeye yardımcı oldu. Bir cinayete teşebbüs Polis memuru sadece kremanın üzerine mala sürer. Bir sonraki skoru yapamadılar. Şimdi yarışmayı berabere bitirmek zorundalar, ki garip bir şekilde bence hep istedikleri de buydu. Sadece yarışmanın çok daha uzun sürmesini planlıyorlardı. Ve sonunda ödül neydi biliyor musunuz? Bu lanet olası turnuvanın ödülünün ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum, hayır, ama bugün Moriarity'den görüyorum."

"Evet, onu o kadar sıkı sardım ki, dışarı çıkmasına izin vermek zorunda kaldı. Bir dolar. Lanet bir dolar, sadece büyük bir şaka. Ve bu beni hasta ediyor."

Gözlerinin yanması, gözyaşlarının bastırıldığını hissetmesi onu şok etti, hatta biraz dehşete düşürdü. "Bu beni hasta ediyor," diye tekrarladı.

"Bütün o insanlar

Ölenler, kırılan ve paramparça olan onca hayat ve *bu* beni hasta mı ediyor? Nedenini bilmiyorum, sadece neden midemi bulandırdığını bilmiyorum. Daha kötülerini de gördüm. Tanrım, ikimiz de daha kötülerini gördük."

"Ama nadiren daha nafile." Ayağa kalktı, kollarını tuttu, hafifçe ovuşturdu. "Sebep yok, çılgın bir kan davası ya da ateşli bir rüya, intikam, açgözlülük ya da öfke yok. Sadece acımasız bir oyun. Neden seni hasta etmesin ki? Beni de öyle."

"En yakın akrabalarıyla temasa geçtim," diye söze başladı. "New York'ta bu karşılaşma başlamadan önce bulduklarımızla bile. Bu yüzden geri dönmekte geciktim. Buna ihtiyacım olduğunu düşündüm ve bu işi sonuna kadar götürürsem kendimi daha iyi hissedeceğimi düşündüm. Minnettarım. Öfke ve gözyaşı, beklediğiniz her şeyi aldım. Ve her biri bana nedenini sordu. Bu adamlar neden kızlarını, kocalarını, annelerini öldürmüşlerdi?"

"Peki onlara ne söyledin?"

"Bazen bir neden yoktur ya da anlayabileceğimiz bir neden yoktur." Gözlerini sıkıca kapattı. "Kızgın olmak istiyorum."

"Altında sen varsın. Ve bunun altında, iyi bir iş yaptığınızı biliyorsunuz. Ve Yaşıyorsun, sevgili Eve." Alnından öpmek için onu kendine çekti. "Onların seviyesine inerek, bu onları ezik yapar."

"Sanırım öyle. Sanırım bu kadar yeterli olacak."

Yüzünü ellerinin arasına aldı, biraz gülümsedi. "Ve ikimizden de nefret etmeleri de cabası. Gerçekten nefret ediyorlar. Bu da artı bir güç katıyor."

"Nefret etmeyi tercih edeceğim ya da birlikte nefret etmeyi tercih edeceğim birini düşünemiyorum."

Şimdi gülümsemesi gözlerine kaydı. "Ben de öyle. Eğer bunu ön planda tutarsam, parti havasına girebilirim. Sanırım herkes buraya gelmeden önce aşağı inip yapmamız gerekenleri yapmalıyız."

"Önce değişin. Botlarınız ve silahınız olmadan kendinizi parti modunda daha iyi hissedeceksiniz."

Pantolonunu pamuklu , botlarını kızakla aşağı indiğinde fuayeden gelen sesleri duydu. Ortağı Peabody'yi gördü, kısa, koyu renk at kuyruğu sallanıyor, yazlık elbisesi dalgalanıyordu.

Peabody'nin birlikte yaşadığı, e-dedektif ve birinci sınıf inek McNab, bol, sıcak pembe diz şortu ve jel taklalarıyla eşleştirilmiş, atomik bir gökkuşağından daha fazla renkle çaprazlanmış bir deri atletle onun yanında duruyordu.

Döndü, sol kulak memesindeki gümüş yüzük ormanı parıltıyordu ve Eve'e geniş bir sırıtiş fırlattı. "Hey, Dallas. Sana bir şey getirdik."

"Büyükanneimin ev yapımı şarabı." Peabody şişeyi kaldırdı. "Biliyorum Kaliforniya büyüklüğünde bir şarap mahzeniniz var, ama ücret alırsınız diye düşündük. İyi maldır."

"Hadi dışarı ve açalım. Güzel şeyler için hazırım." Peabody göz temasını sürdürdü, kaşlarını çatı. "Her şey yolunda mı?"

"Asistan muhtemelen hâlâ mutluluk dansı yapıyordur. Dava kapanmıştır," dedi ve gerisini anlatmadı. Ortağını da kendisi kadar tedirgin edecek ayrıntıları şimdi eklemenin bir anlamı yoktu.

Roarke, McNab'a göz kırparak, "İlk içkiyi NYPSD'nin Cinayet ve Elektronik Dedektifleri bölümlerine kadeh kaldırarak içeceğiz," dedi.

Geniş taş terasta yiyeceklerle dolu ve şemsiyelerle gölgelendirilmiş masalar vardı ve bahçeler renk ve kokuyla doluydu. Canavar

Roarke'ın fethettiği ızgara -çoğunlukla- zorlu görünüyordu ve şarap gerçekten de iyi bir şeydi.

Otuz dakika içinde ızgara et kokusu yaz çiçeklerinin parfümüne karıştı. Teras, masaların etrafındaki sandalyeler, bahçeler insanlarla doluydu. Bir şekilde bu kadar çok insan toplamış olması onu hâlâ şaşırtıyordu.

Polisleri - Dudley-Moriarity davasında çalışmış olan herkes - Cher Reo, Bölge Savcısı, yeni evli Dr. Louise DiMatto ve emekli lisanslı refakatçi Charles Monroe ile birlikte durdular, oturdular, uzandılar ya da yüzlerini doldurdular.

Öldürülen aşkının yasını tutmasına yardımcı olması için bu partiyi düzenleme dürtüsünü uyandıran Morris, arkadaşı ve danışmanı haline gelen Peder Lopez'le bir demliği paylaştı.

Partide bir rahibin olması biraz garipti - sevdiği ve saygı duyduğu biri olsa bile
-Ama en azından o kıyafeti giymiyordu.

Çok satan yazar ve usta muhabir Nadine Furst, bölüm psikiyatristi Dr. Mira ve Mira'nın sevimli kocası Dennis ile mutlu bir şekilde sohbet etti.

Bu şekilde stres atmak, bir araya gelmek onun için bazıları kadar doğal olmasa da, bunu yapmak için bir araya gelmenin iyi olduğuna karar verdi. Feeney'nin Roarke'un ızgara tekniğine laf atmasını ve Trueheart'ın güzel, utangaç gözlü kız arkadaşıyla hava atmasını izlemek güzeldi.

Peabody Nine'nin şarabından bir kadeh daha içebilir ve- Parlak kahkahayı duyunca düşüncesi kanatlanıp uçtu.

Mavis Freestone, kalçalarını açıkta bırakan lavanta rengi eteğinin etek ucuna kadar uzanan gümüş rengi sandaletleriyle dışarı fırladı. Kuyruk şeklinde taçlandığı saçları eteğiyle uyumluydu. Kucağında bebek Bella'yı taşıyordu. Leonardo kızlarına bakıp gülümseyerek onu takip etti.

"Dallas!"

Renk, koku ve neşeyle sarmalandığında Eve, "Londra'olduğunu sanıyordum," dedi.

"Bir partiyi kaçıramazdık! Yarın tekrar gideceğiz. Trina Summerset ile konuşmak için durdu.

Eve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Trina . . . "

"Endişelenme, parti için burada, sana bakım yapmak için değil. Bella'nın saçını o yaptı, değil mi?"

Yarım milyon güneşli bukle bebeğin mutlu yüzünü çevreliyordu. Her biri minik pembe fiyonklarla zıplıyordu.

"Evet, bu-"

"Oh, sayılan herkes burada! Sıkışmaları dağıtmalıyım. İşte, Bellamisa'yı bir dakika tut."

"Bize bir içki getireyim." Leonardo kocaman eliyle Eve'in başını okşadı, sonra da baldırları açıkta bırakan kırmızı pantolonuyla süzülerek uzaklaştı.

"I-" Eve'in kolları hemen zıplayan, yapış yapış bir bebekle dolunca, protesto boğuk bir yutkunmayla sona erdi.

"Bu aralar biraz ağırsın," dedi Eve, sonra da yükü aktaracak bir enayi bulmak kalabalığı taradı. Bella ciyaklayarak Eve'in kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu, ardından Eve'in saçından bir tutam yakaladı ve şaşırtıcı bir güçle çekti.

Ve Eve'in yanağına ıslak, ağız açık bir öpücük kondurdu. "Slooch!" dedi Bella.

"Bu da ne demek oluyor? Oh Tanrım."

"Öp," diye seslendi Mavis, köpüklü pembe içkisiyle eliyle işaret ederek. "Senin de onu öpmeni istiyor."

"Dostum. Tamam, iyi." Eve nazikçe dudaklarını Bella'nın yanağına yapıştırdı. Memnun olduğu her halinden belli olan Bella, Mavis'inkine çok benzeyen bir kahkaha atınca Eve sırıttı. "Tamam , hadi gidip senin için başka birini bulalım."

İki

Kimse polisler gibi yemiyordu. Eve, Louise, Morris ve Mira hamburger yerken, rahiplerin de fena olmadığını, doktorların da kendilerine yettiğini gözlemledi. Ama bir polis sürüsüne karşı, yakıp yıkan bir sırtlan sürüsü yetersiz kalırdı.

Belki de kaçırılan öğünler, anında kapılan klişe çörekler yüzündendi. Ancak polisler bedava yemeğe oturduklarında, bunu tek bir düşünceyle yapıyorlardı.

"Bu çok güzel." Nadine bir adım atıp kadehini Eve'in bira şişesine vurdu. "Güzel bir gün, güzel bir grup, rahatlamak ve takılmak için güzel bir fırsat. İşte bu yüzden Dudley-Moriarity cinayetlerini tartışmak üzere sizi çağırmak için Pazartesi *gününe* kadar bekliyorum."

"Paketlendi."

"Paketlendiğini biliyorum, kaynaklarım var. Kitap için tanıtım yapmak üzere şehir dışında olmasaydım, bundan önce karşınızda olurdum."

Nadine gülümsedi. Güneşten kavrulmuş saçlarını daha uzun ve gevşek bırakmış, kısa kesilmiş pantolonunun üzerine kolsuz, uçuşan bir atlet seçmişti. Ama kameraya hazır olan muhabir hâlâ içerideydi.

"Ama bugün bu işin dışında kalacağım," diye ekledi Nadine ve şarabından yudum daha aldı. "Bu toplantılardan birini yaptığında neyi seviyorum biliyor musun Dallas?"

"Yemek ve alkol mü?"

"Her zaman birinci sınıf ama bunun da ötesinde. Her zaman çok ilginç bir insan karışımı var. Burada herhangi birinin yanına oturduğumda sıkılmayacağımı biliyorum.

Farklı ve ilginç olanları toplama konusunda bir yeteneğiniz var. Az önce Crack ile konuşuyordum," diye ekledi, bir buçuk metre boyundaki dövmeli seks kulübü sahibini kastederek. "Şimdi sanırım utangaç ve iri yarı Memur Trueheart ve yanındaki genç ve güzel kızın yanına oturacağım."

"Kayıtlardan Cassie."

"Kayıtlardan Cassie," diye tekrarladı Nadine. "Sanırım bu ikisi arasında neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

Eve, Roarke'ın Dennis Mira'nın gözetimi altında meşaleyi Feeney'e devrettiği ızgaraya doğru yürüdü. Garip bir gruptular.

Nadine'in de dediği gibi, farklı bir çiftti; sırık gibi, hülyalı gözlü profesör ve kızıl saçları patlamış, buruşuk polis.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İnek burgerleri ve için birkaç sipariş daha var." Feeney bir köftayı çevirdi.

"Nereye koyduklarını bilmiyorum." Dennis başını salladı.

"Polis mideleri." Feeney Eve'e göz kırptı. "ne konursa onu yeriz, fırsatını bulduğumuzda da bol bol yeriz."

"Birileri limonlu beze turtası ve çilekli kurabiye için yer ayırmalı."

Feeney elindeki durdu. "Limonlu pasta ve çilekli kurabiye var mı?"

"Sokakta öyle konuşuluyor."

"Nerede?"

"Bilmiyorum. Summerset'e sor."

"Yapmayacağımı sanma." Hamburgeri çevirdi, sonra da spatulayı Dennis'e doğru itti. "Sen devral. Bu akbabalar payımı alacağım."

Feeney hızla uzaklaşırken, Dennis'in gözleri daha da yumuşadı. "Krem şanti var mı?"

"Muhtemelen."

"Ah." Spatulayı ona uzattı. "Sakıncası var mı?" diye sordu ve başını babacan bir şekilde okşadı. "Kurabiye ve çırpılmış keke karşı bir zaafım var. krem."

"Um-" Ama o çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Eve cızırdayan köftelere ve şişlere baktı. Kollarına salyaları akan bir bebeğin bırakılması kadar korkunç değildi, ama ... Bittiklerini nasıl anladın? Bir şey mi işaret ediyordu? Onları dürtmeli miydi yoksa rahat mı bırakmalıydı?

Her şey cızırdıyor ve tütüyordu; sayısız kadran ve gösterge vardı. Dikkatle başka bir parlak kapağı kaldırdığında, şişman köpeklerin -muhtemelen gerçek domuz eti- sıcak, şişmiş penisler gibi piştiğini gördü.

Kapağı tekrar kapattı, sonra Roarke ona katıldığında rahatlamış bir nefes verdi.

"Pasta ve turta söylentileriyle baştan çıkararak sahayı terk ettiler. Bunu sen hallet." Spatulayı teslim etti. "Louise'i ve doktor çantasını işe koyacak bir şey yapabilirim."

Cızırtıya ve dumana, kızın onu sık sık çetrefilli bir bilgisayar koduna bakarken gördüğü gibi baktı. Gözlerinde meydan okumanın ışığıyla.

"Aslında ızgara işi tatmin edici." Spatulayı uzattı. "Sana öğretebilirim."

"Hayır, teşekkürler. Yemek yemek tatmin edici ve ben bunu zaten yaptım."

Burgerleri ızgaradan tabağa kaydırды, ardından kebapları aktarmak için bir çeşit maşa kullandı.

"İşlerinin bittiğini bilseydim, bunu yapabilirdim."

"Senin başka yeteneklerin de var." , yemek tabağı aralarında duruyordu ve onu öptü.

Güzel bir an, diye düşündü -kokular, sesler, sıcak yaz güneşi. Eve gülümsemeye başladı, sonra Lopez'in onlara doğru geldiğini gördü. Eskiden olduğu gibi boksör gibi yürüyordu, diye düşündü, ufak tefek vücudu ayaklarının üzerinde hafıftı.

"Bir tura daha hazır mısın, Chale?" Roarke ona sordu.

"İlki fazlasıyla yeterliydi. Beni ağırladığınız için ikinize de teşekkür etmek istiyorum. Güzel bir eviniz, güzel dostlarınız var."

"Şimdiden gitmiyor musun?"

"Korkarım yapmak zorundayım. Akşam ayinim ve vaftiz törenim var. Aile beni istedi, bu yüzden Aziz Cristóbal'e dönüp hazırlanmam gerekiyor. Ama öğleden sonrayı geçirmek için daha güzel bir yol düşünemiyorum."

"Seni ben götüreceğim," dedi Eve.

"Çok nazıksınız." Ona baktı; sıcak kahverengi gözlerinde her zaman bir hüzn vardı. "Ama seni misafirlerinden ayıramazdım."

"Sorun değil. Yemeğe odaklanmış durumdalar ve tatlı da ."

Ona bakmaya, araştırmaya devam etti ve başını salladığında bir şey gördüğünü anladı. "Çok memnun olurum."

"Neden bunu almıyorsun?" Roarke tabağı Eve'e uzattı. "Bunu yerleştir, ben de Summerset'e Chale için bazı tatlıları hazırlatayım."

"Bu gece beni papaz evinde kahraman yaparsın. O zaman vedalaşayım."

Lopez partiye geri döndüğünde Eve, "Teşekkürler," dedi. "Sadece onun görüşünü almak istediğim birkaç şey var. Uzun sürmez."

"Siz gidin o zaman. Aracınızı getirteceğim."

Bu konuya nasıl yaklaşacağından, hatta neden bir ihtiyaç hissettiğinden emin değildi. Ama adam onun işini kolaylaştırmıştı - belki de Lopez gibi adamların yaptığı buydu.

"Bana Li hakkında soru sormak istiyorsun," diye başladı Li kapıdan geçerken. "Evet, bir şey için. Morris'i çoğunlukla cesetlerin üzerinde görüyorum ama Nerede olduğuna dair bir his. Başlangıç için sadece gardırop. Bunu atlatacağımı biliyorum, ama ... "

"Bir arkadaşın yas tutmasını izlemek çok zor. Konuştuklarımızın bir kısmı gizli olduğu için size ayrıntıları anlatamam. O güçlü ve ruhani bir adam, sizin gibi ölümle yaşayan biri."

"İşe yarıyor. Bunu görebiliyorum," dedi Eve, "o da olduğunu söyledi."

"Evet, nergis zambağı gibi canı alınanlara bakmak. Bu onu merkeze alıyor. Onu özlüyor, sahip olabilecekleri potansiyeli özlüyor. birlikte yaptık. Öfkesinin büyük bir kısmının geçtiğini söyleyebilirim. Bu bir başlangıç."

"İnsanların öfkeden nasıl kurtulduklarını bilmiyorum. Onun yerinde olmak ister miydim bilmiyorum."

"Ona adalet verdiniz - dünyevi adalet. Oradan sonra kabul görmeye ve Amaryllis'in Tanrı'nın ellerinde olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı. Ya da Tanrı değilse bile, onun da bir sonraki aşamaya geçtiği inancını."

"Eğer sonraki aşama bu kadar harikaysa, neden bu aşamada kalmak için bu kadar çok çalışıyoruz? Ölüm neden bu kadar *faydasız* görünüyor ve bu kadar acı veriyor? Tüm o insanlar, birileri onlar için hayatı sona erdirmeye karar verene kadar hayatlarına devam ediyorlar. Kızgın olmalıyız. Ölüler de kızmalı. Belki de öyledirler, çünkü bazen gitmelerine izin vermiyorlar."

"Cinayet hem Tanrı'nın hem de insanların yasasını ihlal eder ve ceza gerektirir."

"Yani onları bir kafese koydum ve bir sonraki durak ateşli bir cehennem mi? Olabilir. Bilemiyorum. Peki ya öldürülenler? Bazıları masum, sadece hayatlarını yaşıyorlar. Ama diğerleri? Diğerleri de en az onları bitiren kişi kadar kötü ya da ona yakın. Bu aşamada hepsine aynı şekilde davranmalı, işi yapmalı, davayı kapatmalıyım."

dava. Bunu yapabilirim. Bunu yapmak zorundayım. Ama belki de bazen, masumlar için ve Morris gibi terk edilenler için yeterli olup olmadığını merak ediyorum. geride."

"Zor bir hafta geçirdin," diye mırıldandı. "Ve sonra biraz daha."

"Sizin için önemli olan tek şey davaları kapatmak olsaydı, her şey burada başlayıp burada bitseydi, arkadaşınıza benimle buluşmasını asla önermezsiniz. Sen ve ben bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Ve yapmak için doğduğuna inandığım işe olan tutkunu sürdürmezdin, sürdüremezdin."

"Bazen keşke görebilsem ya da hissedebilsem. Hayır, keşke bir kez bile olsa bunun yeterli olduğunu bilebilseydim."

Uzandı ve kısa bir süre için onun eline dokundu. "İşimiz aynı değil ama kendimize sorduğumuz bazı sorular aynı."

Ona baktı. Yan pencereden dışarıdaki hareketi yakaladı. Bir an için sokaklar, kaldırımlar boşmuş gibi göründü. Sendeleleyen, kaldırımdan caddeye yuvarlanmadan bir an önce zaten kanlı olan elini göğsüne götüren yaşlı kadın dışında.

Eve frene bastı ve flaşörlerini yaktı. Arabadan atlarken bile cebinden 'link'ini çıkardı. "Acil durum sırası, Dallas, Teğmen Eve. MT'lere ihtiyacım var, bir otobüse ihtiyacım var, 120 Sokağın 600. bloğunda. İlk yardım çantası bagajda," diye bağırdı Lopez'e. "Kod iki-beş-altı-zero-Baker-Zulu. Kadın kurban," diye devam etti, kadının yanına çökerek. "Birden fazla bıçak yarası var. Dayan," diye mırıldandı. "Dayan." Ve bağlantıyı bırakarak ellerini göğsündeki yaraya bastırdı. "Yardım geliyor."

"Beata." Kadının göz kapakları titredi ve Eve'in göz bebeklerini zar zor seçebileceği kadar karanlık gözleri ortaya çıkarmak için açıldı. "Kapana kısıldım. Kırmızı kapı. Ona yardım edin."

"Yardım geliyor. Bana adını söyle," dedi Eve, Lopez ilk yardım çantasından dolgu malzemesi çıkarırken. "Senin adın ne?"

"O Beata. Benim güzelim. Dışarı çıkamaz."

"Bunu sana kim yaptı?"

"O bir şeytan." O siyah gözler Eve'in gözlerinin içine bakıyordu. Ağzından çıkan sözcükler sıcak kadar kalın bir aksana sahipti.

Doğu Avrupalı, diye düşündü Eve ve bunu aklına kazıdı.

"Sen . . . sen savaşçısın. Beata'yı bul. Beata'yı kurtar."

"Tamam. Merak etme." Eve başını sallayan Lopez'e baktı. Çaprazlama geçip kadının alnına işaret yaparken Latince mırıldanmaya başladı.

"Şeytan bedenimi öldürdü. Savaşamıyorum, bulamıyorum. Onu kurtaramam. Yapmalısın. Sen . Biz ölümlerle konuşuruz."

Eve sirenleri duydu, çok geç kalacaklarını biliyordu. Pedler, kendi elleri, sokak kanla ıslanmıştı. "Tamam. Onun için endişelenme. Ben onu bulurum. Bana adını söyle."

"Ben Gizi'yim. Ben sözüm. Beni içeri almalı ve sözünü tutmalısın."

"Tamam, . Merak etme. Ben halledeceğim." Acele et, diye bağırdı aklı sirenlere. Tanrı aşkına, acele et.

"Benim , senin kanın." Kadın, Eve'in göğsündeki yaraya bastırıldığı eli şaşırtıcı bir güçle kavradı ve tırnaklarıyla ete çizikler attı. "Benim kalbim, senin kalbin. Benim ruhum, senin ruhun. Beni içine al."

Eve avucundaki küçük kesiklerden gelen hızlı acıyı görmezden geldi. "Elbette. Pekâlâ. İşte geliyorlar." Ambulans köşede çığlık başını kaldırdı, sonra tekrar o vahşi, derinliksiz siyah gözlere baktı.

Göğsüne gelen şok edici darbe nefesini kesene kadar elinde, kolunda bir şey yandı. Işık parladı, onu kör etti ve sonra tamamen karanlığa gömüldü.

Karanlıkta sesler, daha derin gölgeler ve genç bir kadının parlak formu vardı; ince yapılı, siyah saçları ve kadife gibi koyu kahverengi gözleri vardı.

O Beata. Ben vaadim ve vaat senin içinde. Sen de savaşçı ve savaşçı beni tutuyor. Verilen söz tutulana ve savaş bitene kadar birlikteyiz.

"Eve. Eve. Teğmen Dallas!"

Sarsıldı, yüzeye çıkan bir dalgıç gibi havayı içine çekti ve kendini Lopez'in yüzüne bakarken buldu. "Ne?"

"Tanrıya şükür. Sen iyi misin?"

"Evet." Kanlı elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ne oldu böyle?"

"Gerçekten bilmiyorum." Bir adım ötede iki sağlık görevlisinin kadın üzerinde çalıştığı yere baktı. "Kadın gitti. Bir ışık vardı, öyle bir ışık ki. Hiç görmedim. Sonra o gitti ve sen . . . " Kelimeleri bulmakta zorlandı. "Bilinçsiz değil, ama boş. Bir an için orada değildin. Ona ulaşabilmeleri için seni uzaklaştırmak zorunda kaldım. Işığı gördün mü?"

"Bir şey gördüm." Bir şey hissettim, diye düşündü. Bir şey duydum.

Şimdi sadece kanı sokağı kirleten yaşlı bir kadın görüyordu. "Bunu bildirmek zorundayım. Sanırım ayine geç kalacaksın. İfade vermeniz gerekiyor."

MT'lerden biri kenara çekilince ayağa kalktı.

"Onun için yapabileceğimiz bir şey yok," dedi. "Üşümüş. Siz onu bulmadan önce birkaç saattir orada yatıyor olmalı. Lanet olası New York. İnsanlar yanından geçip gitmiş olmalı."

"Hayır." Şimdi insanlar kaldırımını doldurmuş, sıra sıra dizilmişlerdi. Ölüler için koro. Ama öyle bir şey olmamıştı. "Hayır," diye tekrarladı Eve. "Onun düştüğünü gördük."

"Vücut soğuk," diye tekrarladı. "Bir günlükse doksan yaşında ve muhtemelen Bundan daha fazlası. İçinde o kadar kesik varken nasıl iki adım yürüyebildi anlamıyorum."

"Sanırım öğrenecek iyi olacak." Bağlantısını aldı ve aradı.

Üç

Ellerindeki kanı temizledikten sonra olay yerini güvenlik altına aldı ve bagajdan saha kitini aldı. Kurbanın parmak izlerini ararken ilk siyah beyaz görüntü geldi.

"Veri tabanında yok." Hayal kırıklığına Eve ayağa kalktı ve üniformalılara döndü. "Bu insanları geride tutun. Onlarla konuşun. Onu tanıyan biri var mı, bir şey gören var mı öğrenin. Bir kan izi var ve bu insanların onu çiğnemesini istemiyorum."

Peki, diye merak etti, kadın kanlar içinde sokakta sendeleyerek ilerlerken hangi ? Sokak çöl kadar boştu.

"Ne yapabilirim?" Lopez ona sordu.

"Peabody yolda, birkaç dakika ötede bir grup cinayet polisinin olması büyük şans. Ona ifade vermeni istiyorum. Ona gördüğün, duyduğun her şeyi anlat."

"Bir aksanı vardı. Kalın. Polonyalı ya da Macar, belki de Romanyalı."

"Evet, Peabody'ye söyle. Bunu yaptıktan sonra, polislerden birinin sizi gitmeniz gereken yere götürmesini sağlayabilirim."

"Eğer kalmamı istiyorsan-"

"Burada yapabileceğiniz başka bir şey yok. Sizinle temasa geçeceğim."

"Son ayinini bitirmek istiyorum. Başladım ama... Boynunda bir haç var."

Tartıştı. Elleri zaten vücudun her yerindeydi ve Giysileri de tıpkı onunki gibi yaşlı kadının kanıyla lekelenmişti. "Tamam. Ben onunla uğraşırken sen de bunu yapabilirsin. Teması minimumda tutmaya çalış."

"Elin biraz kanıyor."

"Tırnaklarıyla oldukça sert bir şekilde kazdı. Sadece birkaç sıyrık."

Eve çantasından ölçü aletleri ve aletler çıkarırken Lopez kadının başında diz çöktü.

"Kurban Kafkas kökenli ya da muhtemelen melez bir kadın, yaklaşık doksan yaşında. Son nefesini vermeden önce adını Gizi olarak vermiş. Birden fazla bıçak yarası," diye devam etti Eve, "göğüs, gövde, kollar. Görünüşe göre

Kollarında, ellerinde savunma yaraları vardı. Orada öylece almamış."

"Evinde, yatağında, çocukları ve torunlarıyla birlikte ölmeliydi. Eve kafasını kaldırdığında Lopez, "Özür dilerim," dedi. "Kaydınızı yarıda kestim."

"Fark etmez. Ve sen haklısın."

"Ölüm ile cinayet arasındaki fark budur."

"Bu büyük olan. Kıyafetleri sana da ev yapımı gibi görünüyor mu?" O sorarken Eve geniş renkli şeritleri olan uzun eteğin etek ucunu yukarı kaldırdı.

"Bu bana el yapımı ve özenle yapılmış gibi görünüyor. Sandalet giyiyor, üzerinde birkaç kilometre olan sağlam sandaletler. Sol ayak bileğinin içinde bir dövme var. Tavuskuşu

Tüyler mi? Sanırım onlar tavus kuşu tüyü."

"Alyans takıyor. Üzgünüm," dedi Lopez tekrar.

"Evet, alyans ya da her halükarda sade bir altın yüzük, haç kolye ucu ve ikinci bir kolye ucu, soluk mavi bir orta taşı olan yıldız patlaması deseni, altın küpeler. Çanta yok, cüzdan yok, ama eğer şiddetli bir soygun olsaydı, neden olmasın?

mücevherleri alır mısınız?"

Mühürlü elini eteğin yan tarafındaki cebe soktu, parmaklarını küçük bir çantanın üzerine kapattı. Bembeyazdı, ipek gibiydi ve gümüş kordonla üç düğümle tam olarak bağlanmıştı.

Çözüp içindekileri incelemeden önce bile ne olduğunu biliyordu. Bu tür şeyleri daha önce de görmüştü. "Woo-woo," dedi Lopez'e.

"Ne?"

"Sihirli şeyler. Büyücülük ya da her neyse. Otlarımız, küçük kristallerimiz var. Bahislerini koruduğunu söyleyebilirim. Muska ve haç ve cebinde bir büyü anlaşması.

Ona yardım etmedi."

Ölüm zamanını zaten not etmiş rağmen, doğrulamak için göstergesini kullandı. "Kahretsin, bu şey bozulmuş olmalı. Bana bin üç yüzü biraz geçte TOD verdi. Tam burada, önümüzde, on altı kırk ikide öldü."

"Teni soğuk," diye mırıldandı Lopez.

"Onun ölümünü izledik." Eve ayağa kalktı, Peabody koşarak gelirken arkasından Morris de geliyordu.

Peabody cesede bakarken, "Bu parti programında yoktu," dedi.

"Eminim onunkinde de yoktu." Eve, Peabody'den getirmesini istediği silahı ve koşum takımını aldı ve kayışını taktıktan sonra ortağının uzattığı ceketle örttü.

Kaldırırma oturdu, botlarını değiştirmek için kızaklarını değiştirdi.

"Peder Lopez'in ifadesini almalısınız ki onu serbest bırakabilelim. İşiniz bittiğinde üniformalılardan biri onu geri götürsün. Gelmene gerek yoktu," dedi Morris'e. "Adamlarına haber verdim."

"Onları ben . Ne de olsa buradayım."

"Aslında, kafa adamını kullanabilirim. Göstergem bozuk. Gözümün önünde öldüğü için TOD'u lanet olası TOD olarak kaydettim. Ama göstergem neredeyse dört saat öncesini gösteriyor. Nedeni oldukça açık, ama başka bir şey bulabilirsin. Eğer cesedi sen devralabilirsen, ben de bu kan izini takip edip ölüm noktasını bulmak istiyorum."

"Devam et."

Kanı batıya kadar takip etti.

Mahalle sessizdi. Belki de sıcak insanları içeride tutuyordu, diye düşündü, belki de çoğu Sky Mall'daki satışta ya da plajdaydı. Ama biraz yaya ve sokak trafiği vardı.

Kimse sendeleyemeyen, kanlar içinde yatan yaşlı kadını görüp yardım etmeye çalışmamış mıydı? New York için bile bu inanılmayacak kadar soğuktu. Ama patika iki blok boyunca batıya doğru devam etti, yaya geçitlerinin tam üzerinden -sanki ölenler kırmızı ışıktaki geçmemek zorunda hissetmişler gibi. Sonra kuzeye yöneldi.

Burada binalar daha eski, diye not etti, apartmanlardan oluşan bodur kuleler ve günlük floplar, küçük marketler ve şarküteriler, 7/24 açık kafeler, fırınlar ve bodegalar

-Ve daha fazla insan cumartesi işlerini yapmak için dışarıda.

Üç blok daha devam etti, sonra patikanın binalar arasındaki dar bir sokağın ağzına açıldığı yerde kuzeye doğru koştu.

Ve orası, hiç şüphesiz, ölüm noktasıydı.

Dar çukurun derinliklerinde, çıkıntılarla gölgelenmiş, aşırı doldurulmuş bir geri dönüştürücünün çöp kokan duvarlarına kan sıçramış, pis zemini ıslatmıştı.

El feneri için saha çantasını açtı ve duvarlarda, yerde, geri dönüşüm makinesinin yanındaki düzgünce bağlanmış çöp torbasında oynadı.

"Bunu sen mi bağladın, Gizi? Çöpü dışarı mı çıkarıyorsun? Burada mı çalışıyorsun, burada mı yaşıyorsun? Yoksa ara sokakta ne işin vardı? Ve o seni parçalara ayırdıktan sonra nasıl oldu da altı bloktan daha fazla yürüyebildin? Ve neden? Yardım hemen köşede olabilirdi."

Çömelerek çöp torbasının düğümlerini çözdü. Meyve ve sebze kabukları, küçük bir somun ekmeğin ambalajı, boş bir kutu süt tozu, içinde bir çeşit şarap bulunan uzun, ince bir şişe ...

Çantanın ağzını kapattı, kanıt olarak etiketledi ve karıştırarak anahtarı buldu.

Eski, ağır, not etti incelerken. Ama o zaman burada hâlâ düz kilit ve anahtarla çalışan eski binalar vardı. Sokak kapısına ve onun tuş takımına döndü. Giriş dijital olarak korunuyordu ama içerisi?

Görmesi gerekecek.

Anahtarı poşete koyup etiketledikten sonra sokak kapısına doğru yürüdü anahtarı görmeye çalıştı.

Çöpünü dışarı çıkarmak istiyor, küçük çantasıyla dışarı çıkıyor, geri dönüşümcüye doğru yürüyor.

Onu mu bekliyordu? Neden bekliyordu? Yasadışı bir anlaşmaya mı girdi?

Çantasını yere bırakır, döner - sıçrama, saldırıya uğradığında duvardan yaklaşık dörtte üç uzakta döndüğünü söylüyor. Yani büyük ihtimalle arkasından gelmiş. Sokağın ağzından ya da arkasındaki kapıdan.

Eve kendini konumlandırı, duvardan dönüşe başladı. İlk kesik sağ omzunun arkasını yırttı ve onu geri dönüştürücüye doğru savuran bir acı şokuna neden oldu. Silahına sarıldı, savunmak için savurdu ama Bir şekilde bıçak sırtına saplandı, bir, iki kez. Belli belirsiz bir şeyin yere düştüğünü duydu ve düşündü: Anahtarım.

Sonra o pis zemine doğru kaymaya başladı. Ama eller onu yakaladı, etrafında döndürdü ve sertçe duvara doğru itti. Şok ve acıyla parlayan gözlerinin arasından bir iblisin yüzünü gördü; alnını delen kıvrık boynuzlar, siyah ve kirli altınla kesilmiş cehennem ateşi kadar kırmızı bir deri. Bıçak göğsünü yırtarken vahşi dişlerini gösterdi.

Karşı koymak için ellerini kaldırdı ve bıçak onları kesti. Çılgılık atmak, küfretmek için ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

Düſerken aklındaki tek düſünce Beata'ydı.

Ter içinde kaldı. Silahını tutan eli diğeri elini vücuduna vurarak kan aradı.

Ama o, ilk darbeyi hissetmeden önce olduğı gibi, zarar görmeden duruyordu.

"Bu da neydi böyle?" Sersemlemiş bir halde eğildi ve nefesi yerine gelene kadar başını dizlerinin arasına aldı.

"Dallas? Hey!" Peabody ileri atıldı. "İyi misin?" "İyiyim."

"Tanrım, bir hayalet kadar beyazsın."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti. "Sıcak yüzünden." Bunu kanıtlamak, belki de kendini ikna etmek için elinin tersiyle terli alnını sildi. "Olay yerinde kim var?"

"Beş üniforma, Morris. Suç mahalli ben sizi takip etmek için ayrılmadan önce oraya varmış." Peabody sokağın zeminini, duvarları ve kokuşmuş geri dönüşüm kutusunu taradı. "Bu çok fazla kan demek. Bundan sonra o kadar yolu yürümeyi nasıl başardı?"

"Güzel soru. Çöpünü atmaya gelmiş gibi görünüyor. Etiketlediğim poşetin içindekiler, tek bir poşetten çıkan basit çöplere benziyor. Ve geri dönüştürücü ile arasında bir anahtar vardı. Onun olabilir, çünkü buradaki tek temiz şey o Suç mahalliyle bağlantı kurun. Onlara burada ihtiyacımız var. Onlar kadar çantayı bırakma. Ben binaları kontrol edeceğim. Eğer bu onun çöpüyse, bu iki binadan birinden gelmiş olmalı."

Ara sokaktan çıkana kadar temiz bir nefes almadı ve bunu yaptığı anda titreme ve baş dönmesi sanki hiç olmamış gibi kayboldu.

Önce zemin kattaki marketi denedi, yaz meyvelerinin ve çiçek kollarının vitrinleri geçip dükkânın görece serinliğine girdi.

doğru yürüdü ve tezgâhın arkasındaki taburede oturan kadın onu geniş bir gülümsemeyle karşıladı. "İyi günler. Size yardımcı olabilir miyim? Bir şey mi?"

"NYPD." Eve ona rozet taktı. "Doksan yaşlarında, gri saçlı, uzun saçlı, muhtemelen topuz yapmış, koyu renk gözlü, zeytin tenli, 1.80 boylarında, yaklaşık 20 kilo ağırlığında bir kadın tanıyor musunuz? Yıpranmış yüz. Belli oluyor

mil. Ağır Doğu Avrupa aksanı. Haç ve mavi taşlı bir muska takıyor olabilir."

"Kulağa kesinlikle Madam Szabo gibi geliyor." Kadının gülümsemesi soldu. "İyi mi? Daha bu sabah geldi."

"Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Yukarıdaki haftalık birimlerden birinde. Sanırım üçte."

"Tam adını biliyor musunuz?"

"Ah, bu Gizi, Gizi Szabo. Macaristan'dan. Başlı dertte mi?" "Bu öğleden sonra saldırıya uğradı ve öldürüldü."

"Aman Tanrım. Oh hayır. Bekle." Ayağa kalktı ve küçük bir ofis/depo gibi görünen bir kapıyı açtı. "Zach. Zach, buraya gel. Birisi Madam Szabo'yu öldürdü."

"Sen neden bahsediyorsun?" Dışarı çıkan adam kısa kollu, yakalı bir gömlek ve diz üstü bir şort giymiş, yüzünde sinirli bir ifade vardı. "O iyi. Onu daha bu sabah gördük."

"Polis konuşuyor." "Teğmen

Dallas, Cinayet Masası."

Kızgınlık yerini hızlı bir endişeye bıraktı. "Ne oldu böyle? Evine biri mi girdi?"

"Eğer numarasını biliyorsanız, onun birimini kontrol etmek istiyorum. Ve isimlerinize ihtiyacım olacak."

"Karrie ve Zach Morgenstern," dedi kadın ona. "Burası bizim evimiz. Oh, Zach." Karrie bir elini onun koluna doladı. "Geldiğinden beri neredeyse her gün buraya uğruyor."

"Bu ne kadar sürer?"

"Yaklaşık bir ay kadar. Büyük torununu bulmaya geldi. Bu korkunç bir şey; zor . Onu gerçekten severdim. Çok ilginç hikâyeleri vardı ve bir keresinde bana fal bakmıştı. O-ne oldu, Zach?"

"Romany. Bir Çingene. Hem de gerçek. Dört D'de, Teğmen. Birkaç kez onun için bir şeyler taşıdım. Dostum, bu saçmalık, biliyor musun? Sadece saçmalık. Çok tatlı biriydi. Seni yukarı çıkarmamı ister misin?"

"Hayır, ben bulurum. Binaların arasındaki sokakta. Bu bina o geri dönüştürücüyü mü kullanıyor?"

"Evet. Lanet olası şey neredeyse bir haftadır bozuk ve bir türlü gelip " Zach sözünü kesti. "Orada mı öldürüldü? Ara sokakta mı? Yani biz tam buradayken ... "

"Yapabileceğin bir şey yoktu. Ona sorun çıkaran tanıdığınız biri var mı? Ona zarar vermek isteyecek biri?"

"Gerçekten bilmiyorum." Zach Karrie'ye baktı ve başını iki yana salladı. "Hoş biriydi. Renkli biriydi. Evinin dışında falcılık yapıyordu."

"Büyük torununu aramak için burada olduğunu söylemişsiniz."

"Evet." Karrie burnunu çekti, gözyaşlarını kırıştırdı. "Tanrım, bu beni gerçekten etkiliyor. Yaklaşık bir yıl önce geldi - torunu -. Buradan çok yaşamıyordu ve birkaç kez geldi. Bu yüzden Madam üst kattaki yeri kiraladı. Her neyse, torun işe geldi, dans etmek istedi - Broadway'de, hepsinin yaptığı gibi, bilirsiniz? Üç ay kadar önce ailesi ondan haber alamamış, ona ulaşamamışlar. Garsonluk yaptığı yer de artık gelmediğini söylemiş. Polise başvurmuşlar ama polisler pek bir şey yapmamış sanırım. Üzgünüm."

"Gerek yok. Torununun adını biliyor musun?"

"Elbette. Madam Szabo herkese ondan bahsetti, el ilanları dağıttı." Karrie tezgahın altına uzanırken devam etti, "Goulash'ta çalışıyordu. -Bir blok batıdaki Macar restoranı. Onun için el ilanları dağıtıyoruz. Bunu alabilirsin. Çok güzel, değil mi? Sanırım adının anlamı bu."

"Beata," diye mırıldandı Eve ve sanki kalbi göğsünde çatlayacakmış gibi hissetti.

Öyle bir keder, öyle bir üzüntü ki, broşürdeki fotoğrafı incelerken neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti.

Karanlığın içindeki ışık olan yüz.

"Hanımefendi? Um, Teğmen? İyi misiniz?"

"Evet. Yardımlarınız için teşekkürler. Sizinle tekrar konuşmam gerekebilir."

"Eğer burada değilsek, altı numarada oturuyoruz. Altı A, binanın önü," dedi Karrie ona. "Yapabileceğimiz bir şey varsa."

"Aklınıza bir şey gelirse Polis Merkezi'nden bana ulaşabilirsiniz." Eve bir kart bulmak için saha çantasını karıştırdı. "Aklınıza bir şey gelirse."

Eve tam Peabody yaklaşırken dışarı çıktı. "Ara sokak süpürgecilerin elinde," dedi.

"Kurbanın adı Gizi Szabo'ydu ve dört kişilik haftalık bir ekibi vardı. Macaristan'dan bir Çingene olduğunu iddia ediyordu."

"Vay canına. Gerçek bir tane mi?"

"Kimse sahte olduğunu iddia etmiyor," diye karşılık verdi Eve ve biraz durulduğunu hissetti. "Yaklaşık üç aydır buradayım, kaybolan büyük torunumu arıyorum." Eve apartmanın girişine ulaşmak için ustasını kullandı. "Onun evinin dışında biraz falcılık yaptım."

Eski asansöre bir kez bakan Eve merdivenleri seçti. Peabody'ye el ilanını uzattı. "İkisini de çalıştır," dedi. "Morris sen ayrılmadan önce TOD'u onayladı mı?"

"Ölüm zamanı senin göstergene uyuyor. Bu öğleden sonra bir civarındaydı." "Bu çok ." Ve bu onu olması gerekenden daha fazla kızdırdı. "I

Birinin öldüğünü, ellerim kalbinin üzerindeyken ve onunla *konusurken* anlarım."

"Macar Çingene falcı. Belki de bir çeşit-"

"Sakın voodoo, woo-woo, Free-Ager saçmalıklarına başlama. Yaklaşık bir saat öncesine kadar yaşıyordu, kanaması vardı ve konuşuyordu."

4 D'nin kapısında Eve kanıt çantasından bulduğu anahtarı aldı ve kilide soktu. Ve düğmeyi çevirdi.

Dört

Ona ilk dairesini hatırlatıyordu; büyüklüğü, yaşı. Bir an için keskin bir tanıma hissine kapıldığında kendine böyle söylemişti.

Tek kişilik oda hiç şüphesiz mobilyalı olarak kiralanmıştı; birkaç ucuz sandalye, ince bir divan, şifonyer ve masa görevi gören bir sandık -yeni ve parlak boyalı- vardı.

Tek pencere için cesur desenli kumaşlar perde haline getirilmişti ve bunlar, solmuş sandalyelerin üzerine örtülmüş eşarplar ve şallar, dar yatağın üzerine yayılmıştı, oda umutlu bir neşeye bürünmüştü.

Bir köşede bir lavabo, AutoChef, buzdolabı, hepsi küçük ölçekli, bir de tek bir dolap. Saçaklı atkısının altında koyu, parlak bir kırmızıya boyanmış bir masa daha duruyordu. Oturmak için iki adet arkalıksız tabure vardı.

Eve orada, geleceklerini öğrenmek fal bakan yaşlı kadını gördü.

Peabody, "Güzel bir şekilde yaptı," diye yorumladı. "Çalışacak çok fazla şeyi yoktu ama güzel bir şekilde yaptı."

Eve tek, ince dolabı açtı, Szabo'nun düzgünce asılmış giysilerini ve tek bir çift sağlam yürüyüş ayakkabısını inceledi. Diz çökerek dolaptan iki saklama kutusu çıkardı.

"Beata'nın eşyaları. Giysiler, ayakkabılar, bale malzemeleri diyebilirim. Birkaç parça mücevher, yüz ve saç malzemeleri. Geri gelmeyince, kirayı ödemeyince ev sahibi kutuya koymuş olmalı."

Güzel bluzları karıştırırken, yıpranmış terliklerin üzerinden geçerken Beata'ya bakmak, dokunmak, onu *hissetmek* acı veriyordu.

Daha iyi biliyordu, diye hatırlattı kendine, kişisel olarak karışmaması gerektiğini daha iyi biliyordu. Beata Varga onun kurbanı değildi, doğrudan değil.

Söz senin içinde.

Ses kafasının içinde, kalbinin içinde ısrarla konuştu.

Eve ayağa kalkarak, "Şunları etiketleyin," diye emretti. Sandığa doğru ilerledi, orada duran ve önünde üç mum bulunan Beata'nın inceledi. Fotoğrafın yanında, süslü gümüş bir çan ve gümüş destekli bir el aynasıyla birlikte küçük bir tabakta bir avuç renkli kristal parlıyordu.

"Torunla ilgili elimizde ne var?" Eve sordu.

"Beata Varga, 22 yaşında. Çalışma vizesi ile burada ve -Üç ay önce Goulash'ta kaybolana kadar. Suçlu yok. Aile bir rapor hazırlamış. Dedektif Lloyd soruşturma memuru olarak listelenmiş. Bir-üç-altı'dan Kayıp Kişiler Bölümü."

"Oraya ulaşın," dedi Eve ona. "Bizimle restoranda buluşmasını sağla. Otuz dakika."

Sandığın ilk çekmecesini açtı, düzgünce katlanmış iç çamaşırları ve gecelikler ile oyma ahşaptan bir kutu buldu. Kapağı kaldırdı, tarot kartları paketini, tavus kuşu tüyünü, küçük kristal küreyi ve standı inceledi.

İşinin aletleri, diye düşündü Eve, kutuyu bir kenara koymaya başladı. Sonra, dürtüye uyarak, başparmaklarını yanlardaki oyma çiçeklerin üzerine bastırdı. Sol, sol, sağ. Ve dar bir çekmece tabandan dışarı kayd.

"Vay canına." Peabody omzunun üzerinden eğildi. "Gizli bir çekmece. Frosty. Nasıl açtın?"

"Sadece ... şans," dedi Eve, ensesindeki tüyler diken diken olurken bile.

İçinde altın kordonla bağlanmış bir tutam siyah saç, zincir üzerinde asa şeklinde bir kristal ve beyaz taştan bir kalp vardı.

"Onlar onun." Eve'in boğazı kurudu ve ağrımaya başladı. "Beata'nın. Saçı, giydiği bir şey, dokunduğu bir şey."

"Muhtemelen haklısın. Szabo muhtemelen onları, kartlar ve kristallerle birlikte, belki de çan ve aynayı yer bulma büyülerinde kullanmıştır. İnsanları büyülerle bulabilirsin demiyorum," diye ekledi Peabody, Eve ona öylece bakarken. "Ama yapabileceğini düşündü. Her neyse, Dedektif Lloyd bizimle buluşacak."

"O zaman önce burada başka ne bulabileceğimize bakalım."

Yaşlı kadın sade, temiz ve temkinli yaşıyordu. Eve, sandığın dibindeki bez çantada az miktarda nakit para, bir başka çanta daha buldu. kristaller ve şifalı bitkiler, bir şehir haritası ve bir metro kartının yanı sıra kimlik ve pasaport ile Beata'nın resminin ve bilgilerinin yer aldığı bir dizi el ilanı.

Ancak buzdolabının altına bantlanmış, üzerinde çaprazlamasına bir tavus kuşu tüyü bulunan bir para zarfı buldular.

Peabody, "Bu yaklaşık on bin eder," diye tahmin etti. "Kirayı ödemek için avuç içi okumasına gerek yoktu."

"Yaptığı şey buydu. Onu merkezde tutan şey. Poşete koy ve mühürleyelim. Restorana gitmeliyiz."

Peabody etrafına bir kez daha bakarak, "Burayı güzelleştirdi," diye tekrarladı. "I

Sanırım gezginler böyle yapar. İndikleri her yerde bir yuva kurar, sonra onu toplar ve bir sonrakine giderler."

Beata eşyalarını , diye düşündü Eve ve her neredeyse, orası evi değildi.

Gulaş Cumartesi akşamı hareketli bir iş yaptı. Baharat kokulu hava, sesler ve gümüş çatal bıçak şakırtıları, bardak şingirtıları ile çınliyordu. Siyah üniformalarının beline kırmızı kuşaklar takan garsonlar mutfaktan masaya hızlı adımlarla ilerliyordu.

Kırk yaşlarında, pembe yanaklı bir kadın Eve'e hoş bir gülümseme sundu. "Goulash'a hoş geldiniz. Rezervasyonunuz var mı?"

Eve rozetini avuçladı. "Akşam yemeği için burada değiliz." "Beata! Onu bulmuşsun."

"Hayır."

"Oh." Gülümsemesi . "Düşündüm ki Özür dilerim, sizin için ne yapabilirim?"

"Dedektif Lloyd'la bir polis meselesi için buluşacağız. İhtiyacımız olacak konuşmak için bir yere. Sizinle ve personelinizle de konuşmam gerekecek."

"Tabii ki." Etrafına bakındı. "En az yarım saat boş masamız olmayacak ama mutfağı kullanabilirsiniz."

"Bu iyi. Adın ne?"

"Mirium Frido. Burası benim yerim, kocamın ve benim. O şef. Beata'yla mı ilgili? Beata Varga mı?"

"Dolaylı olarak."

"Kapıya başka birini koymam için bana bir dakika verin." Mirium aceleyle garsonlardan birinin yanına gitti. Kız Eve ve Peabody'ye bakıp başıyla onayladı.

Mirium Eve'e ilerlemesini işaret ettikten sonra onları yemek salonundan geçirdi, barı geçti ve bir çift açılır kapanır kapıdan geçerek

Mutfak.

"Akşam yemeği acelesi. Seni şuraya oturtacağım. şefimizin masasına. Jan davet ediyor

Müşteriler bazen geri gelir. Onlara ikramda bulunur. Vee'ye Dedektif Lloyd'u buraya geldiğinde geri göndermesini söyledim. Beata hakkında birkaç kez geldi.

Onu herkes tanır. Bana onun hakkında bir şey söyleyebilir misiniz? Daha fazla bilginiz var mı?"

"Dedektifle konuştuğumda daha fazlasını öğreneceğim. Sizin için çalışıyordu."

"Evet. Güzel bir kız ve iyi bir çalışan. Benim için bir zevkti." Mirium bir rafa uzandı, üç düzenek aldı ve onları masanın üzerine yerleştirdi. "Çingene ayağı diye düşündüklerini biliyorum ama öyle değil. mantıklı. Harika tüyolar verdi - görünüşü, sesi, kişiliği. Ve ... şey, o kadar kaba ve dikkatsiz olamazdı, bize haber vermeden gitmezdi. Ya da ailesine."

"Erkek arkadaş mı?"

"Hayır. Ciddi bir şey yok ve belirli biri de yok. Birileriyle çıktı, genç ve güzeldi. Ama dans konusunda ciddiydi. Seçmelere gitti, her gün ders aldı. Küçük bir müzikalde yedek oyuncu olarak yer aldı. Ve Broadway'de yeni bir müzikalde koroda bir rol kapmıştı. Ciddi bir erkek arkadaş için yeterli zaman yoktu. Özür dilerim, lütfen oturun. Biraz yemeğe ne dersiniz?"

"Böyle iyiyiz, teşekkürler. Rezervasyon istasyonunda el ilanları olduğunu fark ettim."

"Evet. Büyükannesi -daha doğrusu büyük büyükannesi- Macaristan'dan geldi. Onları yaptırdı ve şehirde gezdiriyor. Her gün buraya gelir. Dedektif-"

Eve otomatik olarak, "Teğmen," dedi.

"Teđmen, Beata burada yaklaşık bir yıl çalıştı. Sizin için çalışan insanları tanırırsınız ve size söz veriyorum, ailesini bu şekilde endişelendirmezdi. Ona bir şey olmasından çok korkuyorum. Madam Szabo'nun onu bulmaya kararlı olduğunu biliyorum, ancak gečen her gün ... "

"Gizi Szabo'nun bu öğleden sonra öldürüldüğünü söylemekten üzüntü duyuyorum."

"Hayır." Bir anda Mirium'un gözleri doldu. "Oh, hayır. Ne oldu?"

"Bunu öğreneceğiz."

"Falıma baktı," diye mırıldandı Mirium. "Bir çocuğum, bir oğlum olacağını söyledi. Jan ve ben henüz yapmadık. Bu iki ay önceydi. Dün hamile olduğumu öğrendim. Ona daha bugün söyledim."

"Bugün buradaydı."

"Evet, on bir civarı sanırım." Başını sallayan Mirium, etraflarındaki mutfak telaşı devam ederken bir damla gözyaşını sildi. "Benim için çok mutluydu. Oğlumun arayışını hissettiğini söyledi. Yaşlı ruhun tekerleği yeniden döndürdüğünü söyledi. Böyle konuşurdu," diye mırıldandı Mirium. "Ben gerçekten bu tür şeylere inanır, ama sana baktığında . . . O bir Romanyalıydı ve ölümler için konuşuyordu."

Ben de öyle, diye düşündü Eve hızlı bir ürpertiyle. Ölümler adına konuşuyorum. "Ne zaman gitti?"

"Sadece birkaç dakikalığına buradaydı. Eve gideceğini söyledi. Beata'ya daha yakın hissettiğini, bir şeylerin yaklaştığını hissettiğini söyledi. Ya da birini. Bilmiyorum. İyimserdi demek istiyorum. Dinlenecek ve sonra yeni bir büyü yapacaktı çünkü perdeyi aralıyordu. Beata'nın batan güneşe doğru, ışınların altında, kırmızı kapının ötesinde kilitli olduğunu söyledi. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye ekledi Mirium. "Ya da bir anlamı olup olmadığını, ama bu konuda *çok sertti*. Beata'nın hayatta olduğuna ama kapana kısıldığına yemin etti. Bir şeytan tarafından."

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum," diye devam etti. "Ama-" Şöyle baktı. "İşte Dedektif Lloyd. Böyle devam ettiğim için özür dilerim."

"Üzülme," dedi Eve ona. "Her ayrıntı, her izlenim yardımcı olur."

"Madam'ın öldüğüne inanamıyorum. Öyle bir varlığı vardı ki onu tanıdığım kısa sürede. İzninizle. Jan'a söylemem gerek. Merhaba, Dedektif Lloyd, oturun."

Lloyd kare yüzlü, kare vücutlu *bir* adamdı. Otuz adım öteden. Eve ve Peabody'ye başıyla hızlıca selam verdikten sonra küçük kare masaya . El sıkıştı.

"Yaşlı kadın için çok kötü oldu. Biraz suyu vardı, biraz omurgası vardı. Evinde kalmalıydı."

Eve, Peabody'nin sözlerini hatırlayarak, indiği yeri evi yaptı, diye düşündü. "Bana Beata Varga'dan bahset."

Kalçasını yukarı kaldırdı ve cebinden bir disk çıkardı. "Sizin için dosyanın bir kopyasını çıkardım."

"Minnettarım."

"bir kız. Zeki, anladığım kadarıyla, anlayışlı, ama hala acemi şehre geliyor. Ailesiyle dolaşmaya alışmış, kabile diyebilirsiniz. Buraya Broadway yıldızı olmak için geldi ve ailesi bundan memnun olmadı."

"Öyle mi?"

"Onu evinde istedi. Saf kalmasını istedim, diyebilirsiniz. Evlenmesini, çocuk sahibi olmasını, soyunu devam ettirmesini, bu tür şeyler. Ama yaşlı kadın - Szabo- onlara karşı çıktı. Kızın şansını denemesini, kaderini bulmasını istedi. Kız burada bir iş buldu ve birkaç blok ötede bir yere yerleşti. West Side School for the Arts'ta dans dersleri, oyunculuk dersleri dersler almaya başladı. Düzenli olarak sığır çağrılarına gitti. Erkek arkadaşı yoktu ya da özel biri yoktu. Birkaç erkekle çıktım. İsimleri ve ifadeleri, verileri şuradaki dosyada buldum." Diske doğru başını salladı. "Kimse zili çalmadı."

Miriam, içinde üç uzun bardak bulunan bir tepsiyle geldiğinde durakladı. "Bölmek istemem. Sadece siz konuşurken içecek soğuk bir şeyler. Bana ihtiyacınız olursa ön tarafta olacağım."

Lloyd yanlarından ayrılırken, "İyi insanlar," diye yorum yaptı. ", kocası. Temiz çıktılar. Davayı yakaladığımda tüm personeli çalıştırdım. Orada burada birkaç darbe aldık ama kimse patlamadı."

"Zaman çizgisi nedir?"

Notlarına başvurmadağında, Eve davanın onu yakaladığını ve dişlerinin hâlâ içinde olduğunu biliyordu.

"Beata Varga her zamanki dans dersine gitti, sabah sekizden ona kadar. Saat on birde Onuncu Cadde'deki Carmine Tiyatrosu'nda yeni başladığı gösterinin provasına gitti. Gösteri için heyecanlı bir şekilde saat birde işe geldi. Vardiyalı çalışıyordu, bu yüzden üçte çıktı, üç buçuktan beşe kadar oyunculuk dersine girdi, beş buçukta işe döndü, on birde çıktı. İş yerinden birkaç arkadaşıyla birlikte aşağıya doğru yürümüş - dosyadaki isimler - sonra eve gitmek için ayrılmışlar.

Bu onu gördüğünü doğrulayabilen son kişi. On bir on, sonra puf.

"Apartman güvenlik konusunda pek iyi değil. Kamera yok," diye ekledi. "Giriş yok. Komşular o gece içeri girip girmediğini söyleyemiyorlar ama kimse onu görmemiş. Bir çanta, bazı kıyafetleri ve kişisel eşyaları gitmiş.

mekandaki para. İfadelere göre, yüklü bahşişler ve kurtarıyordu. Görünüşe göre ayakları kaşınmış, istediğini bir çantaya atmış ve çekip gitmiş."

"Düşündüğün gibi değil," dedi Eve, onun gözlerini izleyerek.

"Hayır. Sanırım burayla ev arasında başı belaya girdi. Biri onu kaçırdı. Sanırım o geceden beri ölü. Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, Teğmen, cesetleri her zaman bulamayız."

Hayır, diye düşündü Eve. "Eğer öldüyse, tanıdığı biri onu öldürmüştür. Yoksa neden kaçmış gibi göstermeye çalışsın? Neden kıyafetlerini toplansın?"

"O tarafa doğru eğildim ama hiçbir şey bulamıyorum." Hayal kırıklığı etrafında dalgalanıyordu. "Onu öldüren her kimse, adresi için kimliğini kullanmış, anahtarını almış olabilir.

-Hepsini çantasında taşıyordu. etmeye çalıştı. Elimden geldiğince hala milletvekili olarak çalışıyorum, ama bana kalırsa bu daha çok sizin çizginizde."

İçkisini yudumlarken etrafına bakındı. "Yaşlı kadın onu ucuza almamış," dedi. "Ölülerle konuştuğunu ve kız öldüyse bunu bileceğini iddia etti. Bunu bedavaya almam, ama . . . Şimdi de yaşlı kadın mı öldürüldü? Şehirde insanlar ölüyor," diye ekledi bardağını yere bırakırken. "Ama bunun bir kokusu var. Elinizde ne varsa bana anlatırsanız sevinirim. Bir şey ya da birileri bir yerlerden geçebilir."

"," diye söz verdi Eve. Çünkü bir şey ya da biri Çapraz.

Beş

Bale stüdyosu Batı Yakası'ndaki eski bir binanın dördüncü katında yer alıyordu. Sokak lambalarının parıltısı altında çukurlu tuğlalar zamanın ve kirliliğin etkisiyle matlaşmış ve grileşmişti ama her pencerenin camı ışıldıyordu.

Her iki asansörün de yıpranmış gri kapılarında sıra dışı tabelalar asılıydı. Öğrenciler, personel ve ziyaretçiler, kapıları küfürler, anatomik olarak imkânsız öneriler ve önerilerin nasıl deneneceğine dair çizimlerle etiketleyerek durumla ilgili görüşlerini farklı mizah veya sıkıntı dereceleriyle ifade etmişlerdi. Hepsisi de çeşitli dillerdeydi.

Peabody, "Sanırım bir süredir arızalıydılar," diye yorum yaptı.

Eve bir dizi garip sembol ve harfe bakarken zihni -içinde bir şey- bunları bir tür kuru mizahla tercüme etti.

"Ananı sikeyim," diye mırıldandı ve Peabody gözlerini kırıştırdı.

"Ne? Neden?"

"Annen değil." "Ama az önce dedin ki-"

Eve sabırsızlıkla başını salladı. "Bu Rusça. Klasik bir Rus hakareti." Uzandı ve parmak ucuyla kapıdaki yazının üzerinde gezindi. "*Yob tvoiu mat.*"

Peabody, Eve'in izini sürdüğü cümleyi inceledi ve bunun hiyeroglif de olabileceğini düşündü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Başka bir yerde görmüş olmalıyım." Ama bu, asansörlerin haftalardır kapalı olduğunu nasıl bildiğini açıklamıyordu. Arkasını dönerek merdivenlerden çıkmaya başladı.

Tırmandıkça, diğer stüdyoların ve sınıfların önünden geçtikçe kalbinin neden daha hızlı atmaya başladığını da söyleyemiyordu. Tap, jazz, çocuk balesi seansları. Ya da neden dördüncü kata yaklaştıkça dışarı süzülen müziğin içinde bir akorda çarptığını.

Müziği takip etti, kapı aralığına adım attı.

Kadın siyah mayosu ve tüllü eteğiyle incecikti. Çılgınca kızıl saçları, Eve'e vücudundan otuz yaş daha yaşlı gelen yüzünden geriye doğru kayıyordu. Teni ay kadar beyaz, dudakları saçları kadar kırmızıydı.

Uzun bir bardaki bir grup dansçıya Fransızca seslendi, onlar da ayaklarını bir pozisyonundan diğerine kaydırarak karşılık verdiler - sivri parmaklar, düz ayaklar, kaldırılmış bacaklar, bükülmüş dizler.

Stüdyonun bir köşesinde bir adam eski bir piyanoda parlak ve sabit bir ritim çalıyordu. Yüzünde yarım bir gülümsemeyle hiçbir şeye bakmıyor gibiydi, geniş siyah saçlarla çevrili keskin hatlı bir yüzün içindeki koyu renk gözler hülyalıydı, dramatik beyaz çizgiler.

Eve ve Peabody odaya girdiklerinde, dansçılardan biri, yirmili yaşlarında, siyah saçları kıvrık bir kuyrukta toplanmış bir adam, kaşlarını çatarak bakmak için başını hafifçe çevirdi.

İlginç, diye düşündü, mayo ve bale ayakkabısı giyen bir adam birkaç polisi bu kadar çabuk ikna edebilirdi.

Kadın durdu, ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ders almak istiyorsanız, kaydolun. Ders başladı."

Eve sadece rozetini kaldırdı.

Kadın bir iç çekti. "Alexi, dersi sen al."

Emir üzerine çatık kaşlı adam başını savurdu, burnunu çekti ve bardan dışarı çıktı. Kadın onlara koridoru işaret etti.

"Ne istiyor olabilirsin?" diye sordu boğuk, sabırsız ve memleketine has bir sesle. "Öğretmenlik yapıyorum."

"Natalya Barinova?"

"Evet, evet. Ben Barinova. Polisle ne işim var?" "Gizi

Szabo'yu tanıyor musun?"

"Evet, evet," dedi aynı küçümseyici tonda. "Las Vegas'a kaçan Beata'yı arıyor."

"Beata Varga'nın Vegas'a gittiğini biliyor musun?" Eve sordu.

"Başka nerede olacak? Bu kızlar, gidip göğüslerini göstererek ve başlarına büyük tüyler takarak büyük paralar kazanacaklarını düşünüyorlar. Çalışmak, terlemek, acı çekmek, *öğrenmek* istemiyorlar."

"Beata sana gideceğini mi söyledi?"

"Hayır, o kız bana hiçbir şey söylemiyor. Ama geri gelmiyor. O ilk değil, son da olmayacak. Yaşlı büyükannesi geliyor, iyi bir kadın.

-Yeteneği olan bu uçarı kızı arıyorum. Şimdi boşa gitti. Zıyan oldu."

Elini havada gezdirme şekli öfkesini açıkça ortaya koyuyordu.

"Ona şunu söylüyorum, Gizi'ye söyle, Beata'nın yeteneği var.

Disipline ihtiyacı var.

Pratik. Step, caz ve müzikle çok fazla zaman kaybetmemeliyiz.

modern iş. Beata'ya da aynısını söylüyorum ama o sadece gülümsüyor. Sonra da puf diye kaçıp gidiyor."

"Madam Szabo'yu en son ne zaman gördünüz?"

"Ah . . . " Barinova kaşlarını çattı ve bir elini havada salladı. "Sanırım bir gün önce. Evet, dün. Sık sık gelir. Bazen çay içeriz. Zamanında dansçı olduğunu söylüyor ve konuşuyoruz. O iyi bir kadın ve Beata ona hiç saygı göstermiyor. Beata'ya zarar geldiğini düşünüyor ama bu nasıl olabilir ki? Beata güçlü ve akıllıdır, Las Vegas'a kaçacak kadar aptal olması dışında. Yani gelmenizi o mu istedi? Diğer polisler gibi mi?"

"Hayır. Madam Szabo bu öğleden sonra öldürüldü."

"Hayır." Barinova kelimeleri itmek istercesine iki elini birden . "Hayır. Bu nasıl oluyor?"

"Apartmanının önündeki ara sokakta bıçaklanmış."

Barinova gözlerini kapattı. "Ne zalimlik. Onun huzur bulması ve katilinin cehennemde yanması için dua edeceğim. Beata bunun için biraz suçlanmalı. Bencil kız."

"Beata'yı en son ne zaman gördün?"

"Ah." Elini yine havada gezdirdi ama şimdi gözlerinde yaşlı kadın için yaş, genç kadın içinse tiksinti vardı. "Haftalardır, belki de aylardır. Bir müzikalde rol alacağı için heyecanla sınıfa geliyor. Çok çalışıyor, bu doğru. Sonbahar galamızda Alexi ile pas de deux'yü ona veriyorum.

Oğlum," diye ekledi. "Antrenmanda onunla iyi dans ediyor, sonra şu rolü var diyor - belki var, belki yok. Ama kısa bir süre sonra artık derse gelmiyor. Kardeşim Sasha'ya onu telefonla aratıyorum.

'bağlantı, ama cevap vermiyor. Polis geldiğinde tüm bunları anlatıyoruz."

"Madam Szabo size herhangi biri için endişelendiğini söyledi mi? Beata ile ilgili herhangi bir ipucu var mıydı?"

"Buraya son geldiğinde Beata'nın yakın olduğuna inandığını söyledi. Roman'dı, anlarsın ya, ve bir yeteneği vardı. Benim kanımda da Romanyalılık var ama çok kalma. Yeteneğini kullandı ve Beata'nın yakın olduğunu ama kapana kısıldığını söyledi. Aşağıda, kırmızı bir kapının ardında." Barinova omuz silkti. "Çok yaşlıydı ve

Yetenekli, evet, ama bazen umut ve dilekler gerçeklerden daha ağır basar. Kız, kızların yaptığı gibi ve şimdi iyi bir kadın öldü."

"Oğlunuz ve kardeşinizle, belki de Beata'dan ders alan bazı öğrencilerle konuşabilirsek çok yardımcı olabiliriz."

"Evet, evet, yardım edeceğiz. Gizi ile çay içmeyi ve sohbetlerimizi özleyeceğim." Stüdyoya geri döndü, oğluna doğru ilerledi. Hızlıca Rusça konuştu, eliyle işaret etti, sonra dışarı çıkarken onun yerini aldı.

"bölüyorsun." Annesinin aksine, aksanından yoktu. Tek sahip olduğu şey tavidir.

"Evet, cinayet pek çok şeyi sekteye uğrıyor."

"Ne cinayeti?" Yüzündeki alaycı ifade kayboldu. "Beata mı? O öldü mü?" "Bilmiyorum ama büyük büyükannesi öldü."

"Madam Szabo?" Adamın şaşkınlığı yeterince içten görünüyordu ve Eve rahatladığını da fark etti. "Bir insan neden yaşlı bir kadını öldürür ki?"

"İnsanların her zaman bir nedeni var gibi görünüyor. Bu durumda, belki de Beata'ya ne olduğunu öğrenmeye yaklaştığı içindir."

"Beata gitti." Bir omzunu sertçe silkti. "Gereken şeylere sahip değildi."

"Neye?"

"Dans etmek, hayatı dolu dolu yaşamak."

Eve başını eğdi. "Seninle yatmaz mıydı?"

Uzun burnundan aşağı bakmak için başını geriye eğdi. "Kadınları yatağa atmakla ilgili bir sorunum yok. Galada birlikte dans , birlikte uyurduk. Biri diğerine benzer."

"Birlikte dans ettiğinizi sanıyordum." "Pratik."

"Yani seninle seks yapmaması seni rahatsız etmiş olmalı."

"Şu kadın, bu kadın." Yavaşça gülümsedi. "Biri diğerine benziyor."

"Büyüleyici. Madam Szabo'yu en son ne zaman gördünüz?"

"Daha dün. Sınıfı ve annemi sık sık ziyaret ederdi. Buradaki diğer dansçılarla ve Beata'nın ders verdiği iki ve üç numaralı stüdyolarla konuşurdu.

bazı dersler. Annemle ay , amcamla piyanonun başına otururdu. Burada Beata'ya yakın hissettiğini söylerdi."

"Ve Beata'nın yakın olduğundan bahsetti. Aşağıda olmak." "O bir

Çingene'ydi ve bunu ciddiye alıyordu. Buna inanmıyorum ama evet, Bu konuda bir şeyler söyledi. Hiç mantıklı değildi, çünkü Beata yakınsa neden derse gelmeyi bıraktı? Neden aldığı rolü bıraktı ve yedek oyuncu pozisyonunu berbat etti? Dansçılar dans eder. Başka bir yerde dans etmek için çekip gitti, yaptığı buydu. Yakalayacak daha büyük bir yüzük buldu."

"Bugün neredeydin, Alexi? Mesela öğleden dörde kadar?"

"Polisler." Tekrar burnunu çekti. "Geç saatlere kadar Allie Madison'ın dairesinde uyudum. O ve ben galada dans edeceğiz ve o ve ben birlikte uyuyoruz. Şimdilik," diye ekledi. "Saat ikiye kadar yatakta kaldık, sonra arkadaşlarla küçük bir brunch için buluştuk. Sonra buraya geldik, pratik yapmak için, sonra da ders almak için. Sarışın olan, uzun boylu olan ve sol kürek kemiğinde tarla kuşu dövmesi olan. Ona ihtiyacım var. uygulama."

"Devam et. Amcandan dışarı çıkmasını iste."

Eve, o tekrar uzaklaşana kadar bekledi. Peabody'ye "Onu kovaladın mı?" diye sordu.

"Oh evet. Birkaç sarhoşluk ve düzensizlik, birkaç küçük yasadışı eşya, bir saldırı-bar kavgası, özel mülke zarar verme, kamu rahatsızlığı ve direnme suçları var. Yirmi altı yaşında. Okulda baş dansçı ve eğitmen ve annesiyle birlikte üst katta, altı numarada yaşıyor."

Piyanist dışarı çıkarken Eve, "Öfkeliyim," diye düşündü. "Memur bey?"

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Sen de Sasha mısın?"

"Sasha Korchov, evet. Yeğenim, Madam Szabo öldürüldüğü için geldiğinizi söyledi." Hülyalı gözleri yumuşak ve hüzünlüydü, tıpkı bu ses gibi. Tıpkı bu ses gibi.

Bir yayın keman telleri üzerinde yavaşça kayması gibi. "Bunu öğrendiğim için çok üzgünüm." "Dün geldiğinde burada mıydınız?"

"Onu görmedim. Natalya müzik diskini kullanıyordu-ileri düzey öğrenciler gala için danslar üzerinde çalışıyorlardı. Sanırım o buradayken ben depodaydım ve dekorlarla uğraşıyordum. Kız kardeşim onu özlediğini söyledi. Konuşmaktan zevk alıyorduk.

müzik ve dans. Onu bir gün önce buradan çok uzak olmayan bir sokakta gördüm. Markete gidiyordum. Ama o caddenin karşısındaydı ve ona seslendiğimde duymadı. Rusça konuştuk," dedi hayalet bir gülümsemeyle. "Annesi de benim ve babam gibi Rus'tu, bu yüzden bazen Rusça konuşurduk. Bunu ve onu özleyeceğim."

"Peki ya Beata?"

"Beata." İç çekti. "Kız kardeşim Beata'nın Las Vegas'a kaçtığını sanıyor ama hayır, bence başına kötü bir şey geldi. Bunu Gizi'ye söylemiyorum ama . . . Sanırım buna inandığımı biliyor. Baktığında içini görebiliyordu, bu yüzden bazen benimle konuştuğu için üzüldüğünü düşünüyorum. Bunun için üzgünüm."

"Beata'ya ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Bence ailesini, dans etmeyi ve New York'u seviyordu. Tüm bunları kendi isteğiyle bırakacağını sanmıyorum. Bence o öldü ve şimdi Gizi de öyle. Şimdi Gizi onu bulacak, böylece en azından birbirlerine sahip olacaklar."

"Yeğeniniz Beata'yla kişisel olarak ilgileniyordu."

"Güzel kızlardan hoşlanıyor," dedi Sasha temkinli bir ifadeyle. "Hangi genç adam sevmez ki?"

"Ama onunla ilgilenmiyor muydu?"

"Erkeklerden çok dansla ilgilenirdi. Saf bir kalbi ve kanında müzik vardı."

"Bu öğleden sonra nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Sabah derslerinden sonra markete gittim - çoğu gün gitmeyi severim. Öğle yemeğimi yemek ve oyun oynamak için eve geldim. Müzik dışarı çıkabilsin diye pencereleri açtım. Kız kardeşimle konuşmak ve saat iki dersinde çalmak için aşağı indim. Ders bittiğinde Natalya ve ben çay içiyoruz."

"Tamam, teşekkür . Allie Madison'ı dışarı gönderir misiniz?" "Cesedini eve gönderecekler mi?"

"Bu bilgiye sahip değilim."

"Umarım eve gider," diye mırıldandı Sasha, sonra da içeri girdi.

Peabody, "Rusya'dan buraya kız kardeşi ve çocuğuyla birlikte -lexi birkaç aylıktı- yirmi altı yıl önce göç etmiş," diye ekledi. "Kız kardeşinin kocası, çocuk doğmadan hemen önce ölmüş. Korchov otuz beş yaşındaymış ve bir araba kazası geçirene kadar büyük bir bale adamıymış.

Enkaz. Onu iyileştirmişler ama kariyeri bitmiş. Kız kardeşi otuz yaşındaydı ve kendisi de oldukça iyi bir kariyere sahipti. Okulu açtılar. Altı numarada kendi dairesi var. Sabıka kaydı yok. Kayıtlarda evlilik yok, iki birlikte yaşama var, ikisi de Rusya'da. İkincisi aynı kazada ölmüş. yukarı."

"Tamam." Eve salkım söğüt gibi sarışının dışarı süzölüşünü izledi.

"Beni mi görmek istediniz?" Eve'e, balenin vokal gerektirmemesinin Allie'nin iyi şanslı olduğunu düşündüren nefesli, bebek gibi bir sesi vardı.

"Sadece bazı bilgileri doğruluyorum. Bu öğleden sonra nerede bana söyleyebilir misiniz?"

"Elbette. Alex ve ben Quazar'da bazı arkadaşlarla brunch yaptık. Havyar ve şampanya - CeeCee'nin doğum günüydü - ki muhtemelen antrenmandan hemen önce iyi bir fikir değildi. O blinileri hâlâ taşıyorum." Kolayca gülümsedi. "Alex'i rahatsız etmiyor sanırım, çünkü buraya geldiğimizde hemen işe koyuldu. Parmaklarımı boğazıma sokmayı düşünene kadar beni o lanet pas de deux'ye zorladı. Ama Barinova arındığın için derini yüzer ve bunu her zaman bilir. Her neyse, üstesinden geldim. Benim meleğim onun şeytanına."

"Neyini?"

"Şeytan." Taşıdığı su şişesini kaldırdı ve uzun bir yudum aldı. "*Diabolique*'in son pas de deux'sünü yapıyoruz. Ben Melek'i oynuyorum. Alex de Şeytan. Size şunu söyleyeyim, bu bir katil."

Eve onun yanından stüdyonun kapısına doğru baktı. "Bahse girerim."

Altı

Sokağa çıktıklarında Peabody, "İşte ben buna şeytani bir tesadüf derim," diye yorum yaptı.

"Yiyor musun?"

"Cebimdeki birkaç kuruş için bile."

"Sarışının bize verdiği diğer kişileri ve restoranı kontrol etmeni istiyorum. Alexi'nin kaçmayı başarıp başaramadığını göreceğiz. Restorandan ara sokağa, okuldan ara sokağa kadar zamanlamanın nasıl olduğuna bakın."

"Beata onu reddetti, onu kızdırdı. Onu öldürdü ve cesedini gömdü." Peabody bölgeyi taradı. "Nerede Tanrı bilir ama bu, sokağın batısındaki yeraltı anlaşmasına uyuyor."

"O ölmedi. Kapana kısıldı." Eve, Peabody kadar kendisini de şok ederek öfkeyle ağzından kaçırdı.

"Tamam. Yani sence-"

"Düşündüğü şey buydu. Szabo." Eve bir eliyle göğüslerinin arasını ovuşturdu, kalbi sert ve donuk bir şekilde atıyordu, kumaşa vuran bir çekiç gibi. "Szabo'nun Beata'nın hayatta olduğunu düşündüğünü söylüyorum."

"Sağda. Kırmızı bir kapının arkasında. İnsanlar neden bu kadar gizemli olmak zorunda?"

Bir polis gibi düşün, diye emretti Eve kendine. Gerçekler, mantık, içgüdü. "Szabo okulda Alexi ve diğerleriyle vakit geçirir, kokusunu alır, şüphelenir, ipuçları verir. etrafta. Belki Alexi'yi harekete geçirmeye çalışıyordur. Onu öldürür." Eve onu yuvarladı. "Berbat derecede düzenli, ama bazen öyle işte."

"Yaşlı kadın herkese Beata'nın hâlâ hayatta olduğunu söyledi, yani bu trene pek iyi binmiyor."

"Kaka yapıyor. Bir işi var, dersleri var, bir rol kaptı. Görünüşe göre her şey onun için yolunda gidiyor, ama o kaka yapıyor. Büyük ihtimalle gönüllü olarak puf yapmadı - Lloyd'un görüşü bu ve ben de katılıyorum."

"Üç ay uzun bir süre," diye söze girdi Peabody. "Tutulmak istemeyen birini tutmak için uzun bir süre. Ve hangi nedenle?"

"Szabo kızın öldüğüne inanmak istemedi ve kim onu suçlayabilir ki? onu?" Eve ekledi. "Sadece torununun torunu değil, Beata'nın New York'a gelebilmesi için ailenin geri kalanına da baskı yaptı."

"Bu konuda hasta hissetmek zorundaydım." Eve gibi Peabody de caddeyi, binaları ve trafiği taradı. "Tam olarak ne söyledi? Yani sana."

Eve oraya geri dönmek istemiyordu, sokakta diz çökmüş, kadının eli kendi eliyle kenetlenmişti. Kana kan.

"Beata'nın adını söyledi, kapana kısıldığını, çıkamadığını söyledi. Aşağıdaki kırmızı kapı. Yardım istedi."

Sen savaşçısın. Ben söz veriyorum.

Eve sabit kalmak için mücadele ederek bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ölüyordu."

Ama Eve onun gözlerinin uyanık ve canlı olduğunu hatırladı.

"tararız, diğer yaşam alanlarını kontrol ederiz." İşi yap, diye düşündü Eve, adımları at. "Morris'i kontrol edeceğim, Alexi hakkında tutuklayan memurlarla temasa geçeceğim, onun hakkındaki görüşlerini alacağım."

"Beata'nın kaybolması ve yaşlı kadının öldürülmesi - eğer birbirleriyle bağlantılı değillerse, bu da başka bir tesadüf."

"Soruşturmayı sanki gibi yürütüyoruz. Birini çözersek, diğerini de çözmüş oluruz."

"McNab'in peşine takılabilir, benimle buluşmasını sağlayabilir, onun çalışması gereken tiyatroya gidebilirdim. Lloyd olayı örtbas etti," diye ekledi Peabody, "ama yeni bir gözle bakmayı deneyebiliriz."

"İyi düşünmüşsün. Ne bulursan bana gönder."

Eve kendi kendine düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ölüm nedenini doğrulamak için morga uğramak - ki bu aptalcaydı, çünkü o haklıydı Morris'in ya da laboratuvarın kullanılan bıçağın türünü tespit edip edemediğini, süpürgecilerin herhangi bir iz bulup bulmadığını görmek için.

Aracına binerken önce gerçeklerle ilgilenmek gerektiğini düşündü. teoriye geçecekti. Ama bir an oturdu, aniden yorulmuş, aniden sinirlenmişti. Sanki bir şey beynini zorluyor, düşüncelerini teğet geçmeye çalışıyordu.

Yeterli dinlenme zamanı olmadığına karar verdi. Davalar arasında güzel, derin nefesler almak için zaman yoktu. Bu yüzden şimdi aldı, sadece bir anlığına gözlerini kapattı, zihninin ve bedeninin temizlenmesini emretti.

Yaşıyor. Kapana kısıldım. Yardım edin.

Sözünü tut!

Ses kafasının içinde o kadar netti ki sarsılarak ayağa kalktı, yanındaki, arkasındaki koltuğu kontrol etmek için dönerken bir eli silahındaydı. Dengesiz elini indirirken kalbi acı içinde kaburgalarına, boğazına ve kulaklarına çarpıyordu.

"Dur. Sadece dur," diye emretti kendine. " gerekeni yap, sonra da biraz uyu." Kaldırımından uzaklaştı ama ihtiyacına yenik düştü ve evi aradı.

Ve Roarke'ın yüzü ekranda belirdiğinde kalbi yavaşladı, biraz duruldu.

"Teğmen, umuyordum ki- Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Yaşlı bir Macar kadının ellerimin altında kan kaybından ölmesi dışında bir şey yok. Yorgunum," diye itiraf etti. "Morga gitmem gerekiyor çünkü TOD'da bir aksaklık oldu. Bunu düzeltmem, sonra da bir grup polisle bir Rus bale adamı hakkında konuşmam gerekiyor.

Üzgünüm," diye ekledi. "Bu tam anlamıyla kucağıma düştü." "Seninle morgda buluşuruz."

"Neden?"

"Bir erkek karısıyla başka nerede tanışır, sen ve ben olduğumuzda?" Solgun görünüyordu, diye düşündü, gözleri tenine göre çok koyu renkti.

"Evet, tamam. Orada görüşürüz."

İletişimi kestiğinde, Roarke bağlantısının boş ekranına baktı. Göstermelik bir protesto bile mi yok? Yorgunluktan da öte, diye düşündü.

Teğmeni kendisi değildi.

* * *

Kayboldu. İmkânsız olduğunu düşünebilirdi ama yolunu bulamadı. Sokaklar çok kalabalık, çok kafa karıştırıcı görünüyordu ve bir ışıktaki durakladığında korna sesleri onu koltuğunda zıplattı. Hayal kırıklığı terli bir korkuya dönüştü ve sırtının ortasından aşağıya doğru yılan gibi bir çizgi çizdi. Bununla ederek, navigasyon cihazına rotasını çizmesini emretti, sonra pes etti ve aracını otomatikçe aldı.

Yorgun, diye kendini temin etti ve gözlerini kapattı. Sadece yorgun. Ama hasta olduğuna ya da daha kötüsüne dair süregelen bir huzursuzluk vardı.

Bir desteğe ihtiyacım var, diye düşündü, morga rahatlamaktan neredeyse titriyordu. Otomattan bir tüp Pepsi alıp biraz kafein alacaktı. Hatta belki bir PowerBar bile yutabilirdi çünkü Tanrım, açlıktan ölüyordu.

Beyaz tünelden aşağı inmeye başlarken buradaki havanın nesi var diye merak etti. Fayanslardan yansıyan ışıklar gözlerine çarpıyor ve onları acıtıyordu. Hava buz gibiydi, yaz gecesinin sıcağından sonra buz gibi bir patlamaydı. Yine de soğuk teninin altında kanı, ateşi yükselmiş gibi sıcak çarpıyordu.

Ceplerini karıştırarak otomatlara yöneldi, akıllı fikri yiyecek ve kafeindeydi. Bir kadın makinelerin yanında yere oturmuş, yüzünü ellerinin arasına almış ağlıyordu.

"Korkuyorum. Korkuyorum," diye tekrarladı. "Artık kimse beni görmüyor." "Sorun nedir?" Eve çömeldiğinde, kadın elindeki Ellerini. Morarmış yüzü şok ve umutla parlıyordu.

"Beni görebiliyor musun?"

"Elbette sizi görebilirim. Tıbbi müdahaleye ihtiyacınız var. Sakin ol. Birini çağıracağım, sonra-"

"Artık çok geç." Kadın başını tekrar eğdiğinde gözyaşları şişmiş yüzünden aşağı aktı. "Bak bana ne yaptı."

Eve, kadının başının arkasındaki açık yaraya, saçlarını örten ve bluzunu ıslatan kurumuş kana bakarken donup kaldı.

". Sadece-" Eve uzandı ve eli kadının kolunun içinden geçti. "Yüce Tanrım."

"Rennie'ydi." Burnunu çekerek ellerinin topuklarını gözyaşlarına bastırdı.

"Nesin sen? Bu da ne?"

"Bilmiyorum ama *birine* söylemem gerek. Rennie yaptı," diye tekrarladı. "Piç kurusu. Sara'nın ondan kaçmasına yardım ettiğim için bana kızgındı. Beni işten beri takip etmiş olmalı ve ben parktayken o da oradaydı. Bağırdı ve bana vurdu. Bana vurmaya devam etti ve ben kaçamadım. Kimse yardıma gelmedi. Kimse görmedi ve bana vurdu, vurdu ve düştüm. Sonra eline bir taş aldı ve beni öldürdü. Bu doğru değil. Ben şimdi ne yapacağım? Burada olmaktan korkuyorum. Ölmekten korkuyorum."

Eve yutkunamıyor, zar zor nefes alabiliyordu. "Bu sona ermeli."

"Rennie beni öldürdü."

Kadın - halüsinasyon - ellerini uzattı. Onları , diye düşündü Eve beyninin soğuk bir yerinde. Düştüğünde, sürünerek uzaklaşmaya çalıştığında koparmış.

"Beni öldürdü ve artık asla evlenemeyeceğim, dondurma yiyemeyeceğim, yeni ayakkabılar alamayacağım ve Sara ile içki içemeyeceğim. Rennie Foster beni Riverside Park'ta bir taşla öldürdü ve belki şimdi Sara'yı öldürecek. Ne ?"

"Bilmiyorum."

"Bir yere gitmem gerekmiyor mu? Burada kalmak istemiyorum. Burası çok soğuk. Çok soğuk ve çok aydınlık. Bana yardım edebilir misiniz? Ben Janna, Janna Dorchester, ve ben yanlış bir şey yapmadım. Burası cehennem mi?"

"Hayır." Ama tam olarak emin değildi.

Belki cehennem soğuk ve aydınlıktı. Belki de cehennem aklını kaybetmektir.

"Eve." Roarke onun yanına çöktü ve kollarını tuttu. "Tanrım, yanıyorsun. Hadi artık."

Onu kaldırmaya başladı ama kadın direndi. "Hayır. Bekle." Nefesini içine çekti, titreyerek dışarı verdi. "Onu görmüyor musun?"

Bir elini kızın alnına bastırdı. "Seni görüyorum, morgda yerde oturmuş bir hayaletle benziyorsun."

"Birde," diye mırıldandı.

"Sanırım için beni göremiyor," dedi Janna. "Sen neden görüyorsun?"

"Bilmiyorum. Morris'e ihtiyacım var," dedi Roarke'a. "Ve Tanrım, içecek bir şeye ihtiyacım var."

"Beni bırakma," diye yalvardı Janna, Eve'in onu öldüren çirkin yarayı görebilmesi için başını tekrar eğdi. "Lütfen beni burada yalnız bırakma."

"Ben burada oturacağım. Morris'i getirir misin? Burada oturmam gerek." Anlaştık, diye emretti kendine. Önünde ne varsa onunla ilgilen. Gerisini düşün. "İçecek soğuk bir şeyler iyi giderdi."

Roarke ayağa kalktı ve bir tüp Pepsi sipariş ederken nefesinin altında küfretti. "Muhteşem biri." Janna gözyaşlarına boğulurken bile biraz gülümsedi.

"Mega buzlu. Erkek arkadaşın mı?" "Biz evliyiz," diye mırıldandı Eve.

Roarke yere bakarken Janna, "Senin için ciddi buz gibi," dedi.

", " dedi. "Ve kısa süre içinde karımı doktora götüreceğim. Önce seni Morris'e götüreceğim ama sonra burada işin bitecek."

"Gerçekten seksi bir sesi var." Eve, Roarke'un açtığı tüpü alıp içerken Janna içini çekti.

"Teşekkürler. Ben burada oturacağım," dedi Roarke'a olduğu kadar Janna'ya da, "sen Morris'i getirirken."

Beyninde tümör mü var yoksa garip, canlı bir rüyaya mı daldı diye düşünürken, polisi taktı ve ölümlerle röportaj yaptı.

Dakikalar sonra Morris, Roarke'la birlikte aceleyle tünelden aşağı indi.

"Dallas." Diz çöktü ve Roarke'ın yaptığı gibi elini kızın alınına koydu. "Ateşin var."

"Kadın, melez, yirmili yaşlarda, kimliği Janna Dorchester olan bir ceset bulduysanız söyleyin. Riverside Park'ta ölüme terk edilmiş."

"Evet. Daha yeni . Nasıl-" "Olayı kim yakaladı?"

"Ah . . . Stuben'in ."

"Onunla iletişime geçmem gerekiyor. Bana iletişim bilgilerini bulabilir misin?" "Elbette. Ama iyi görünmüyorsun."

"Aslında daha iyi hissediyorum." Tuhaf, diye düşündü, görüştüğü kişi ölmüş olsa bile polis yaklaşımının onu nasıl sakinleştirdiğini. "Stuben'le konuştuktan sonra daha iyi hissedeceğimi düşünüyorum. Çok memnun olurum Morris."

"Bana bir dakika ver."

"Eve." Morris uzaklaşırken Roarke onun elini tuttu. "Burada neler oluyor?"

"Emin değilim ve bana gerçekten açık fikirli olmanı istiyorum. Geniş bir açıklıktan bahsediyorum. Seninki zaten benimkinden daha açık, bilirsin işte, tuhaf şeyler hakkında."

"Zihnim ne tür tuhaf şeylere açık olacak?" "Tamam." Onun gözlerine baktı, çok mavi, çok güzeldi. Güvendiği gözlere. sahip olduğu her şeyle. "oturan ölü bir kadın var."

Adı Janna Dorchester ve Rennie Foster adında bir pislik Riverside Park'ta kafasına taşla vurmuş. Sırada arkadaşı Sara'nın olabileceğinden endişeleniyor. Ben de bu bilgiyi birinciye ileteceğim. Rusça okuyabiliyorum."

"Pardon?"

"Rusça okuyabiliyorum. Sanırım konuşabiliyorum da ve Macar gulaşı yapabileceğimden eminim. Ve belki pancar çorbası, muhtemelen pierogi. Kucağıma düşen ve ölümler için konuşan bir Çingene olan yaşlı kadın bana bir şey yaptı. Ya da beynimde tümör var."

Gözlerinin içine bakan Roarke, Eve'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "*Kak vashi dela?*"

"*U menya vsyo po pnezhne mu.* Hey, Rusça biliyor musun?"

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, iliklerine kadar sarsıldı. "Bir avuç cümle ve kesinlikle senin kadar akıcı değil, görünüşe göre. Ve cevabına rağmen, iyi olduğundan şüpheliyim."

Morris geri döndüğünde başlarını kaldırıp baktılar. "İhtiyacınız olan şey bende."

"Harika." Eve 'link'ini çıkardı ve olduğu yerde kalarak Dedektif Stuben. "Teğmen Dallas," dedi, "Cinayet Masası, Merkez'den. Kurbanınız Janna Dorchester hakkında bazı bilgiler edindim." Konuşurken Janna'ya baktı. "Rennie Foster'ı bulup Sara Jasper'a biraz koruma. İzin verin size açıklayayım."

Bu bilgiyi nasıl elde ettiğine ilişkin sorusuna ise gizli bir muhbir olduğunu iddia ederek cevap verdi.

"Stuben bir aptal değilse -ki bana öyle gelmedi- bu işi halletmiş olmalı." Eve ayağa kalktı. "Yapabileceğim tek şey bu."

"Hâlâ ölüyüm ama o kadar da korkmuyorum. Artık o kadar soğuk değil." "Burada kalmak zorunda olduğunu sanmıyorum."

"Belki bir süreliğine. Seninle konuşmak yardımcı oldu. Hâlâ ölmemiş olmayı diliyorum ama ..." Sözüünü yarıda kesti, omuz silkti.

"İyi şanslar." Eve Morris'e döndü. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Gizi Szabo'yu görmem gerek."

"Dallas, az önce ölümlerle mi konuştun?"

"Kesinlikle öyle hissettim. Ve bunu etrafa yaymazsanız gerçekten minnettar olurum. Çalışmalıyım, devam etmeliyim, yoksa delireceğimden eminim. Yani . . . " İlerlemeye başladı, arkasına baktı ve Janna'nın veda etmek için elini kaldırdığını gördü. "Szabo'nun ölüm nedenini doğrulamam gerekiyor."

"Çeşitli bileşenler kullanarak üç kez çalıştırdım. Hâlâ bin üç yüz."

"Bu mümkün değil." Otopsi odasının kapısını iterek açtı. "Ben *oradaydım*. Lopez saatler sonra oradaydı. Kaldırımdan düştü, ilk yardım uyguladık. O-"

"Eve," diye araya girdi Roarke, "iki saatten fazla bir süre önce öldürülmüş bir kadınla konuştun ve olası bir şeyi mi sorguluyorsun?"

"Ölü ile diri arasındaki farkı bilirim." Cesedin yanına gitti. "Neden *onu* göremiyorum? Neden *onunla* konuşamıyorum? Ona bakıyorum ve hissediyorum

. . . öfke ve hayal kırıklığı. Ve . . . zorunluluk."

"Chale ile konuştum," dedi Morris ona. Lavaboda bir bezin üzerine soğuk su döküp sıktı. Sonra kadının yanına geldi ve yüzünü soğutmak için bezi kendi elleriyle yüzüne sürdü.

"O da aynı şeyi söyledi, ama aynı zamanda elini tuttuğunu, seninle konuştuğunu ve bir ışık olduğunu söyledi - bir ışık ve enerji patlaması. Ve ondan sonra bir an için bomboş görünmüşsün. Sadece bomboş. Aranızdan bir şey geçiyormuş gibi görüldüğünü söyledi."

bezi aldı, adamın kendisine bakmasından ve buna izin vermesinden biraz utanmıştı. "Sen böyle şeylere inanmazsın."

"Bilim, bu kadının öğleden sonra birde öldüğünü söylüyor - çürütülemez bir şekilde - ama dünyada bilimden daha fazlası var."

Belki, diye düşündü -şu anda bunu tartışmak zordu. Ama Janna'yla yaşadığı deneyimi atlatmasını sağlayan şey rutin ve düzen olmuştu. O yüzden kalabildiği kadar orada kalacaktı.

"bilime bağlı kalalım. Bana silah hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Pekâlâ. İnce, çift ağızlı bir bıçak. Yedi buçuk inç uzunluğunda." Yaralardan yeniden oluşturduğu görüntüyü ekrana getirdikten sonra tekrar cesede döndü. "Burada katilin bıçağı tamamen sapladığı yeri ve destekten kaynaklanan morarmayı ."

Eğildi, oyukları, kesikleri inceledi. "Bir hançer."

"Evet. Kemiğe çarptı. Ucu yontulmuş olacak." Morris ona bir tepsi içinde mühürlenmiş küçük bir çelik parçası gösterdi. "Bunu ben buldum."

"Tamam, bu iyi. Onu önce sırtından, omzunun arkasından bıçaklamış." Şok edici, göz yaşartıcı acıyı hatırladı. "Çünkü o bir korkaktı ve ondan korkuyordu. Yüzünü görmedi, maske ya da makyaj yapmıştı. Bir tür kostüm, çünkü o bir tiyatrocu. Bir şeytan," diye mırıldandı, "çünkü bu onun oynadığı ya da oynamak istediği bir rol. Çünkü güçlü, çünkü korku uyandırıyor, çünkü bu görüntünün kızın gördüğü son görüntü olmasını istiyordu."

"Neden?" Morris sordu.

"İstediği bir şey vardı ve onu geri alana kadar durmayacaktı. Onu ifşa etti. Onu cezalandırdı. Onu mahrum bıraktı."

"Şimdi onu geri alacaksın."

Roarke'a döndü ve başını salladı. "Evet. Yapacağım. Eve gitmem gerek. Ben polislerle konuşurken arabayı sen sürebilirsin."

"Dallas," dedi Morris, "bu konuyu bir ara konuşmak isterim."

"Evet. Bir noktada." Tereddüt etti, bezi ona geri verdi, sonra elini bir an için onun elinin üzerine kapadı. "Teşekkürler."

Daha soğukkanlı, daha dengeli bir şekilde Roarke'la birlikte tünelden aşağı yürüdü. "O orada mı?"

Eve durakladı ve Jenna'yla birlikte oturduğu yere baktı. "Hayır. Sanırım gitmesi gereken yere gitti. Tanrım, Roarke."

Onun elini sıkıca tuttu. "Bu işin aslını öğrenelim, çünkü şu anda bir doktora mı yoksa lanet olası bir rahibe mi ihtiyacın olduğunu bilmiyorum."

"Bir rahip mi?"

"Şeytan çıkarma ayini için."

"Bu hiç komik değil," diye mırıldandı.

"Değil, hayır."

Yedi

Roarke arabayı sürerken ona ihtiyacı olan zamanı verdi. Hiçbir şey söylemedi ve onun bir avuç polisle Alexi Barin adında biri hakkında konuşmasını dinledi. Rengi yerine geldiğinden ve teni artık kemiklerini yakacakmış gibi hissetmediğinden, onu doğruca bir sağlık merkezine götürme dürtüsünü kontrol etti.

Karısının, diğer şeylerin yanı sıra, alaycı, istikrarlı ve çoğu zaman can sıkıcı bir şekilde gerçekliğe ve mantığa bağlı olduğunu düşünüyordu.

Kız ona ölümlerle konuştuğunu açık yüzlü ve temiz gözlü bir şekilde söylediğinde, adam ona inanmaya meyletti. Özellikle de onun Rusça "?" *sorusuna* verdiği tereddütsüz yanıtı da eklersek.

"Hmmm." diyerek tekrar bağlantısını kapattı. "Macar gulaşını nasıl yapıyorsun?"

"Ne? Gulaş yapmayacağım."

"Senden bunu yapmanı istemedim, ama nasıl yapacağını sordum."

"Oh, bu bir test. Biraz soğan doğrayıp kızgın yağda kızartırsın. -Sonra küp küp doğradığınız ve una buladığınız bifteği alıp yağa ve soğanlara ekleyin. Sonra-"

"Bu kadar yeter."

"İyi bir eti neden unla kaplarsın ki? Unun hamur işleri için olduğunu sanıyordum."

"Bu da yemek pişirme konusunda benden daha az şey kanıtlıyor, ki bu da neredeyse hiçbir şey değil, ama yine de bir gulaş tarifiatabiliyorsun."

"Bu garip ve oldukça sinir bozucu. Bu yüzden gidiyorum. Merkeze gitmek yerine eve gideceğim. Kendimi diğer polislerin önünde ölü bir adamla ya da başka bir şeyle konuşurken bulmayacağım."

"Sen hâlâ sensin," diye mırıldandı, aptalca bir rahatlamayla. "İçinde bulunduğun durumdan korkmaktan çok utanıyorsun."

"Bunun olduğuna bile inanmıyorum ama öyle olduğunu biliyorum. Beyin tümörü olmayı tercih etmeyeceğimden emin değilim."

Bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. "Kafamda tekrar gözden geçiriyorum. Yürüyordu, sendeliyordu, her yeri kanıyordu. Bilim diyor ki

ama Lopez de onu gördü ve sağlık görevlileri de oraya vardıklarında. Benimle konuştu. Bana baktı."

Olay yerine geri döndü. "Ama o yoldan bloklar boyunca yürümüştü, kan izlerini takip ettim. Ve kimse ona yardım etmedi, kimse yardım çağırmadı. Buna inanamıyorum, bu yüzden, tüm bu anlaşılanın çarpık mantığını kullanarak, kimsenin onu görmediği sonucuna varmak zorundayım."

"Bu sözde çarpık mantıkla devam edersek, o size geldi. Yolunuzu kesecek, size bir iz bırakacak, ona yardım etmeniz için gereken şeyi size verecek kadar çok şeyi kalmıştı."

"Teori üretebilirsiniz. Ve söylediği ilk şey kızın adıydı: Beata. Kapana kısılmıştı, yardıma ihtiyacı vardı. Bana adını söyledi ve bunu ona kimin yaptığını sorduğumda şeytan dedi. Ve . . . "

"Ne?"

"Benim savaşçı olduğumu söyledi. Gözleri çok karanlıktı, siyah gözler, çok yoğun. Onu içeri almam gerektiğini söyledi, onu içeri almalıymışım. Benden istedi, bana yalvardı. Beni içeri al, ben de tabii ki dedim. Sadece MT'ler gelene kadar onu sakın ve hayatta tutmak istedim."

"Kabul ettin."

"Sanırım yaptım." Nefes nefese bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sanırım yaptım, sonra elimi tuttu ve bam-kör edici ışık ve elektrik şoku gibi. Bu sesler. Yüzünü gördüm, kızın, Beata'nın. Sonra tek bildiğim Lopez'in adını söylediği, sağlık görevlilerinin orada olduğu ve Szabo'nun öldüğü. Soğuk ve ölü."

"Çünkü, en azından bilimsel olarak, saatler önce ölmüştü."

Eve'in görüşü "Berbat bir durum," şeklindeydi. "Kendimi titrek ve kötü hissettim. Sanırım o zamandan bu yana kendimi hiç istikrarlı hissetmedim. Yapmamam gereken şeyleri fark ettim ve yapmam gereken şeyleri fark etmedim. Tanrım, Roarke, morga giderken . Sokakları hatırlayamadım."

Onun nasıl görüldüğünü düşündü, yüzü bembeyazdı, terden parlıyordu. "Bence Louise'i aramalıyız, gelip sana bir baksın."

"Bir doktorun ya da bir rahibin yardımcı olacağını sanmıyorum. Bunu söylediğime inanamıyorum ama bence Janna gibi. Dosyayı kapattığımızda her şey bitmiş olacak."

Ona doğru kaydı. "Tırnaklarıyla beni biraz kesti, gördün mü?" Elini kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı. "Kan kana, kalp kalbe gibi şeyler söyledi. O zamana kadar her tarafım onun kanıyla kaplanmıştı. Ve söz tutulana kadar bitmeyeceğini söyledi. Mesele şu ki, onu bulacağıma söz verdim.

Ben yaşlı kadını hayatta tutmaya çalışırken Beata'yı

öldürdü." "Bir Romanyalı ile kan anlaşması yaptın."

"Görünüşe göre ölümler için bir Romanyalı konuşmacı. değil," diye ekledi biraz da kızgınlıkla.

"Kazara yapılan bir kan anlaşması," diye nitelendirdi.

"Sen de aynı lanet şeyi yapardın." Sinirlenerek tekrar başka yöne kaydı. "Ve sen bir sivilsin. Ben bir polisim. Korum ve hizmet et, lanet olsun."

"Nadiren ölü yolcularla yapılan kan anlaşmaları da buna

dahildir." "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Rengini geri aldın," dedi kolayca.

"Vay canına. Gözler ödülde. Gizi Szabo'yu kimin öldürdüğünü bulmalı ve Beata'yı bulmalıyım."

"O yaşıyor, Beata. Emin olabilirsiniz."

"Şu anki durumumda, aksini söyleyen mantığı bir kenara mı atayım? Bence Szabo kızın öldüğünü bilirdi. Ve sanırım artık ben de biliyorum. Bunun yerine, tüm bu mantığa rağmen, kızın hayatta olduğuna ve büyük büyükannesini öldüren aynı şeytan tarafından tuzağa düşürüldüğüne eminim. Şeytan kızı elinde tutmak istiyor ve yaşlı kadın da insanların onun Onu bulmaya çok yaklaşmıştı. Belki onu dışarı çekmek için yaptı, belki de devam etmesini sağladığı için yaptı. Ama o bir tehditti."

Roarke kapıdan içeri girdiğinde, evi gördüğünde sinirleri birkaç kademe daha geriledi. Evini. Onun evi.

"Beata artık bir yük," diye ekledi Eve. "Ve bu ona, onu elinde tutma ihtiyacından daha ağır gelebilir. Szabo ortalığı karıştırdı ve şimdi ben de aynısını yaptım. Ortaya çıkma riskini göze almaktansa onu öldürmeye karar verebilir."

"Bu Alexi Barin mi?"

"Listenin başında o var. Onu tanıyordu, onu istiyordu, tarafından reddedildi. Utah büyüklüğünde bir egosu var. Nerede yaşadığını, nerede çalıştığını ve büyük olasılıkla temel rutinini biliyordu. Eklendi, prova yapıyorlardı

Bu büyük dans için -*Diabolique*, Angel ve Devil, ki bu bir tesadüf değil."

"Katılıyorum. Bu onu cezbetmeyi daha da kolaylaştıracaktır. Mesai saatleri dışında ekstra pratik."

"İşte böyle. Şiddet karışmış, sabıkası var ve onu yakalayan polislerin hepsi sinirlenen biri olduğunu söylüyor. İşte bu yüzden şu anda mülakatta değil."

"Çünkü Szabo şiddetle ve belki de bir anlık dürtüyle öldürülmüş olsa da, Beata hala hayattaysa ve iradesi dışında tutuluyorsa, bu biraz planlama gerektirmiştir. Ve planlanmaya devam ediyor."

"Şu anda bir polis gibi düşünebilmen iyi bir şey, çünkü beynimin tüm devrelerinin çalışıp çalışmadığını bilmiyorum." Arabadan indi. "Evde olmam gerek. Kontrolün tekrar bende olması lazım. Ve eğer istersen, listemdeki Beata'yı tanıyan, onunla birlikte okuyan, onunla çalışan herkesi aramak için yardıma ihtiyacım var. Komşuları, arkadaşları, onu sürekli gören insanlar. Gördüğünüz şeyi istiyorsunuz ya da istemek için görmek zorundasınız."

"Bana isimleri verin, dinlenmeniz şartıyla koşularınıza başlayayım. Bir saat," dedi kadın itiraz etmeye başlayınca. "Tartışmaya açık değil."

"Sadece kafamı boşaltmaya ihtiyacım var. Ve açlıktan ölüyorum," diye itiraf etti. "Günlerdir bir şey yememiş gibiyim, sanki her şey yanmış gibi."

"Muhtemelen ele geçirilmenin bir yan etkisi."

"Bu da hiç komik değil." İçeri girdi ve Summerset'e boncuk gibi bir bakış attı. "*Baszd meg,*" diye önerdi ve Summerset'in gözlerinin açılmasını izledi.

Adamın dudaklarının ölçülü bir gülümsemeyle seğirdiğini gördüğünden şüphelendi.

"Dilbiliminizi genişlettiğinizi görüyorum."

"Bu Rusça değildi," dedi Roarke merdivenlerden yukarı çıkarken.

"Sanırım Macar. Birden aklıma geldi ve sanırım ona siktirip gitmesini söylediğimi biliyor."

"Kaba ama büyüleyici." Onunla birlikte ofisine gitti. "Sen, kalk." Şu anda Eve'in uyku koltuğunda yayılmış olan kediyi işaret etti. "Sen, yere yat," emretti. "Bana listeni ver, ben de şu koşuları başlatayım." Bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi, endişeye karşı mücadele ediyordu. "Pizzaya ne dersin?"

"Bütün bir turtayı yiyebilirim." Sandalyeye çöktü. "Tanrı'ya şükür iştahım pancar çorbasına kaçmıyor, çünkü pancar çorbası yerine beyin tümörü olmayı tercih ederim." Cebinden not defterini çıkardı. "İsimlerin çoğu burada. Daha fazlasını bulmalıyım. Peabody ve McNab onun çalıştığı ya da çalışacağı sinemalara gidiyorlardı ve komşulara ihtiyacım var. Ama bu büyük bir başlangıç."

"Önce yemek." Mutfığa doğru yürüdü.

Galahad onun kucağına atlamadı ama oturup ona baktı.

"Ben hâlâ benim," diye mırıldandı. "Ben o değilim. Ben hâlâ benim." Adam başını bacağına çarptığında gözleri doldu. "Ben hâlâ benim," diye tekrarladı.

Roarke elinde tepside bir tabakla geri geldi. "Ben bütün bir tane sipariş ettim ama sen bununla başla. Ve yatıştırıcıyı iç. Tartışma," diye uyardı. "Son birkaç saat aynaya baktığından şüpheliyim ama morga geldiğimde oraya aitmişsin gibi görünüyordun. Yemek yiyeceksin, yatıştırıcı içeceksin, sonra bakacağız."

Bununla birlikte, masasına döndü, oturdu ve bilgisayarına isimleri girmeye başladı. Eve bir at gibi yedi.

"Tanrım, bu daha iyi. Sarsıntı yok." Bir elini uzattı, sabit bir el. "Mide bulantısı yok, sıçrama yok." Hâlâ kediye bakıyordu. "Pizza için bile kucağıma oturmuyor. Benden emin değil. Sanırım bir şeylerin ters gittiğini hissediyor. Benim kötü olduğumu. Sence ne kadar süre-" Söyleyemedi.

"Her şey girecek." Onun yanına gitmek için ayağa kalktı. "Yapılması gereken neyse onu yapacağız, ondan sonra ne gelirse onu yapacağız. İyi olacaksın."

"Ölülerle yaşamak Roarke, onlarla sohbet etmek istemiyorum. I Bir cinayet polisi için avantajı görmek. Hey, kötü şans için üzgünüm, ama seni kim öldürdü? Evet, gidip onu alacağız. Devam edin. Bu şekilde çalışmak istemiyorum. Bu şekilde yaşamak istemiyorum. Yapabileceğimi sanmıyorum."

"kalmayacak." Tepsiyi aldı ve bir kenara koydu. "Sana yemin ederim, bulunması gereken her şeyi bulacağız."

Ona inandı. Belki de inanmak zorundaydı, ama ona inandı.

"Bu arada" Onun elini tuttu. "Benimle birlikte olabilir misin? *Kendim* olmaya ihtiyacım var. *Bana* dokunmana -bana- ve benimle birlikteyken yaptıklarımı hissetmene ihtiyacım var. Beni hissettiğini bil."

"Senden başka kimse yok." Onun yanındaki sandalyeye kayd1.
"Senden başka kimse yok."

"Nazik olma." Adamın ağızını kendi ağzına doğru sürükledi. "Beni iste."

O arayan ellere, onunkine aç o ağza ihtiyacı vardı. Hissetmeye, tatmaya ve acımaya ihtiyacı vardı; zihninin, bedeninin ve kalbinin onunkiyile birleştğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Aşk, hem karanlık hem de aydınlık yönüyle güçtü ve kadın bunu ondan aldı.

Ceketini omuzlarından aşağı çekti, ağzı onunkini ele geçirip fethederken silah kayışının serbest bırakma düğmesine bastı. Ve o eller, o harika eller taze ateşler yaktı, kanında temiz ve parlak bir şekilde öfkelenen yeni bir ateş. Parmakları sandalyenin kumandasını bulmaya çalışırken, sandalye düz bir şekilde kaydığında parmakları geriye doğru yuvarlandı.

İstedığının rahatlık değil, şehvet olduğunu biliyordu; açgözlülük ve hız. Belki onun da aynısına ihtiyacı vardı. Bu yüzden onun kollarını başının üzerinde sabitledi, boşta kalan koluyla da altında kıvranıp boşalırken haykırana kadar işkence etti.

Dahası da vardı. Ellерinin altında titreyen çiğ et, çılgınca Nabız atışları dişlerinin kıştırmasıyla zıplıyordu. Arzuladığı şehvet onun içinde de kalbi gibi çılgınca atıyordu.

Onun kadını. Sadece onun. Teni, dudakları, vücudu. Yine güçlü.

"Şimdi. Evet. Şimdi!" Tırnakları adamın kalçalarına batarken, kadın adama doğru eğildi ve ona doğru açıldı.

Sıcak ve ıslak, etrafına kapandı, adam sert ve derin bir şekilde iterken, onu almak için eğilirken tekrar haykırdı. Orada tutarak, gözlerine bakarken baş döndürücü bir an için tutarak. Sadece Eve'i gördüğü gibi.

Sonra kasırğa, kötü ve vahşi, ikisini de havalanamayacakları kadar yükseğe, korkamayacakları kadar hızlı döndürdü.

Ve dünya tekrar eski haline döndüğünde, tüm renkler, şekiller ve ışık, ardından rahatlık geldi. Adamın kollarına kilitlenmiş, onu içine çekerek yatıyordu. Vücudu - onun vücudu - kullanılmış, ham ve harika hissediyordu.

Gözleri kapalı bir şekilde elini adamın saçlarında gezdirdi. "Doksan altı yaşında bir kadını dolaylı olarak becermiş olabileceğin düşünülürse sorun değil, değil mi?"

"Eğer yaptıysam, aldığı kadar iyi vermiştir."

Güldü, bacaklarını onunkilere doladı. "Doksan yaşına geldiğimizde hâlâ sevişiyor olacağız, değil mi?"

"Buna güvenin. O zamana kadar yaşlı kadınlara karşı bir zevk geliştirmiş olacağım, yani bu iyi bir alıştırma sayılabilir."

"Bu şekilde düşünmek bile hastalıklı olmalı, ama muhtemelen morgda şaka yapmak gibi bir şey. Bu şekilde atlatırsın." Bağlarını çözdü, doğrulup oturdu. "Yapacağım şey bir duş almak, sonra kahve içmek, sonra da senin koşularının üzerinden geçmek. Bu iş üzerinde çalışılması gerektiği gibi çalışacağım ve diğer şeyi bir kenara bırakacağım. Çünkü çok fazla düşünürsem, kafayı yiyeceğim."

Onunla birlikte oturdu, omuzlarını tuttu. Ve onun gözlerinde gördüğü şey ciğerlerindeki havayı bloke etti. "Ne? Ne?"

"Sen osun. Seni tanıyorum. Buna inanıyor musun?" "Evet, ama-"

"Sen Eve Dallas'sın. Sen benim hayatımın aşkıydın. Kalbimin ve ruhumun. Sen bir polissin, akıl ve kemik. Güçlü ve dirençli bir kadınsın. İnatçı, dik kafalı, zaman zaman bir porsuk kadar acımasız ve kabul edeceğinizden daha cömertsiniz."

Korku geri çekildi, omurgadan aşağı buz gibi bir bıçak gibi indi. "Bunu neden söylüyorsun?"

"Çünkü olanları bir kenara bırakabileceğinizi sanmıyorum, tamamen değil. Nefes al." "Neden-"

"Nefes al." dedi sertçe ve kızın bunu otomatik olarak yapması için bir sarsıntı ekledi. "Şimdi bir tane daha." Yer değiştirirken bir elini kızın omzunda tuttu ve diğer eliyle kızın ayak bileğine dokundu.

Ve tavus kuşu tüyü dövmesi.

Sekiz

Duşunu aldı, kahvesini içti. Kendine sakın olduğunu, sakın *kalacağını* söyledi. Paniğin faydası olmazdı; öfkelenmek iyi hissettirebilirdi ama sonunda bunun da faydası olmazdı.

Roarke ona, "Seçenekler var," dedi.

"E" kelimesini söyleme. Şeytan çıkarma yok. Sihirli hindistan cevizlerine vurarak etrafımda dans eden bir rahip, cadı doktoru ya da voodoo adamı istemiyorum."

"Büyü . . . Bu bir örtmece mi?"

"Belki." Onun gülümsediğini görmek -bunu yapabileceğini düşünmek- iyi gelmişti. "Ama oraya gitmeyeceğim, Roarke."

"Tamam o zaman. Peki ya Mira?"

"Szabo'yu içimden çekip çıkarabileceğini mi düşünüyorsun?" "Hipnoz bazı cevaplar bulabilir."

Başını iki yana salladı. "İnatçı değilim. Ya da belki de öyleyim," diye itiraf etti adam kaşlarını kaldırdığında. "Şu anda bu işe başka kimseyi karıştırmamayı tercih ederim. Kimseye ölü bir kadını kafamın içine ya da her neredeyse yerleşmesi için davet ettiğimi söylemek istemiyorum. Çünkü ben öyle yaptım."

Kıpırdadı, adım atmaya başladı. "Elbette dedim, içeri gel. Belki ne dediğine, ne demek istediğine dikkat ediyor olsaydım kapıyı kilitlerdim. Bunun yerine, evet, evet, her neyse, çünkü bilimin zaten ölü olduğunu söylediği bir kadının kan kaybından ölmesini engellemeye çalışıyorum. Bu hiç mantıklı değil, lanet olsun. Ve mantıklı olmadığı için de bunu bir kenara bırakmalıyım. Yapmak zorundayım," diye ısrar etti. "Davalar üzerinde kafamla, içgüdülerimle çalışmalıyım. Lanet olası bir *benim*. Beni rahat bıraksaydı bunu zaten yapardım."

"Yani bununla mantık ve içgüdülerle mi savaşıyorsun?" İkisinin de bir kadeh şaraba ihtiyacı olduğuna karar verdi.

"Sahip olduğum şey bu. Benim olan bu. Ve eğer bu diğer kısmın, hiçbir anlam ifade etmeyen kısmın bir mantığı varsa, katili bulduğumda, Beata'yı bulduğumda, o-o-gider. Eğer buna inanmazsam, kendimi bir dolaba kilitleyip parmağımı emmeye başlayacağım."

Ona şarabı götürdü, yanağına dokundu. "Sonra katili ve Beata'yı bulacağız. Şimdilik geri kalanı arasında kalsın. Yirmi dört saat. Senin yönteminle çalışacağız ve ben de yapılanları geri alabilecek birini bulacağım. Eğer bu yirmi dört saat içinde çözülmezse, benim yöntemimle çözeriz."

"Bu bir ultiमतom gibi geliyor."

"Kesinlikle öyle. Tartışarak zaman kaybedebilir ya da işe koyulabilirsiniz. Karımı bir günden fazla kimseyle paylaşmayacağım." "Ben de senin malın değilim, dostum."

Tekrar gülümsedi. "Ama sen bana aitsin. Bu konuda kavga edebiliriz." Omuz silkti, şarabını yudumladı. "Ve yirmi dört yaşının bir kısmını boşa harcamış olacaksın. Yine de seni ateşleyebilir, bu yüzden buna açığım."

"Kendini beğenmiş piç."

"Belki bana Rusça ya da Macarca küfretmek istersin." "Ve sen *benim* kaba olduğumu söylemiştin. Yirmi dört." Şarabından bir yudum aldı, İhtiyacı olduğunda daha fazlası için nasıl zorlayacağını düşündü. "Koşulara bakalım."

Roarke ekrandaki verileri sıraladı, bir kalçasını masasının kenarına yasladı. "Baş şüpheliniz," diye başladı. "Bunların çoğunu biliyordun ama ikinci seviye koşu biraz daha ekledi ve ben de senin notlarından yola çıkarak tahmin yürüttüm. Alexi Barin'in güne başladığı doğrulanan Allie Madison'ın dairesi kolay bir on-sağlıklı, atletik bir adam koşu yapsa bile bu mesafe çok daha azdır. Brunch yaptığı restorandan da hemen hemen aynı mesafede. Kendi dairesi de öyle," diye ekledi Roarke, ekranda oluşturduğu haritayı sıralayarak. "Bu yerler aşağı yukarı aynı bölgede kümelenmiş durumda."

"Yani sıvışmış, kaçmış, maske takmış, Szabo'yu doğramış ve geri dönmüş olabilir. Bunun için Szabo'nun o anda sokakta olacağını bilmesi ve kan sıçramasına karşı bir şeyler giymesi gerekirdi. Çünkü birini onun hacklendiği şekilde hackleyip, temiz ve zinde bir şekilde brunch'a mazeretinizi götürmek için uzaklaşamazsınız."

Ekranın önünde volta attı. "Zamanlamayı ayarlayarak onunla bir buluşma ayarlayabilirdi. Beata hakkında bazı bilgilere sahip olduğunu söyleyebilirdi. Öfkeli ve düşüncesiz bir adam için çok fazla planlama."

Roarke, "Senin TOD'unla gidersek brunch'ta, bilimle kalırsak öncesinde bir şey onu harekete geçirdi," diye önerdi. "Onunla yüzleşmeye gitti, onu ara sokakta gördü - bu yönden gelmiş olmalı, yani ara sokaktan geçmiş olmalı. Sinirlendi, bıçağı çekti ve içeri girdi."

"Neden kılık değiştirmiş?"

"Onun yüzünü görmüş olabilir Eve. Onu bulduğunuzda ne durumdaydı? Aklının başında olmadığına inanmak zor değil."

"Onu görmedi. O şeytanı gördü." Eve bir an durakladı. "Biliyorum. Gördüğüm şey buydu. Sokakta bir an yaşadım. Onun ne gördüğünü biliyorum." "Pekala."

Bir tartışma beklediğinden, hatta bunu arzuladığından, ona doğru döndü. "Bu kadar kolay kabul ettiğin için minnettar mı yoksa kızgın mı olacağımı bilemiyorum."

"Göründüğü kadar kolay değil, sadece senden daha kolay. Eğer onun gördüğü şeyi gördüğünü söylüyorsan, biliyorum. Okültizm, bir seviyede, işin içinde - bu bile mantıklı."

"Eğer batıl inançları olan bir İrlandalıysan."

"Eğer şu anda Macarca küfür edebiliyor ve gulaş yapabiliyorsan," diye karşı çıktı ve onu . "Şüphelinizin kendine ait bir gücü olabilir."

"Oraya gitmeyeceğim. Mantık, gerçekler, veriler. Alexi'nin kaçıp cinayeti işlemiş olması mümkün olsa da, şu anda elimizdeki verilerle mantık ve olasılık ölçeğinde düşük bir ihtimal. Bana Beata'nın birlikte çalıştığı adamı ver. Son görüldüğü gece onunla birlikte restorandan çıkan adamı."

"David Ingall, 22 yaşında, bekar. İki kez darbe almış. Biri kontrolü kaybettiği ve bir grup insanı bıçığı bir uçak kazası için. Times Meydanı'ndaki yayalar ve bir diğeri de sahte kimlik üretip kullanmaktan - reşit değildi ve gizli görevdeki biri onu yakalamadan önce bir seks kulübüne girmişti. NYU'dan ayrılmış ve her dönem birkaç sanal ders alıyor, iki oda arkadaşıyla birlikte restorandan birkaç blok ötede tek yatak odalı bir dairede yaşıyor. Üç yıldır Goulash'ta çalışıyor."

"Kulağa pek de canice gelmiyor."

"Buna ek olarak, Dedektif Lloyd'un dosyasında oda arkadaşlarından birinin eve gelişini ve sarhoş olduğu geceyi doğrulayan bir ifadesi var."

Beata Varga'nın kaybolduğu geceyi takip eden bilgisayar oyunları." "Ev arkadaşları Beata'yı alıp tutmasını zorlaştırıyor. suç ortağıdırılar."

"Oda arkadaşlarıyla ilgili bilgiler de en az bunun kadar iyi niyetli."

Eve, "Tiyatroya geç," diye karar verdi. "Yedek öğrencilik yaptığı yere. Peabody ne aldı?"

Kaydırılan verileri inceledi, Roarke'ın özetlerini dinledi. Ve volta attı.

Hiçbiri onun için patlamadı. Bir kadını isteği dışında uzun süre tutmak mahremiyet, ses yalıtımı, malzeme ve zaman gerektiriyordu.

Belki de yanıliyordu de yaşlı kadın yanılmıştı- ve kız ölmüşü. Bu düşünce onu öylesine derinden etkiledi ki ürperdi.

"Eve-"

"Hayır, bir şey yok. Devam edin. Bir cinayet masası kurmam lazım. Bunu çoktan yapmalıydım."

Fotoğraflarını iğneledi, Roarke'ın verdiği bilgilerin akıp gitmesine izin verirken ihtiyacı olanları panoya yerleştirdi.

"İş ve okul," dedi Eve. "Dairesi dışındaki en olağan ve düzenli yerleri. Oraya odaklanıyoruz. Seçmelere gitti ve bu Burayı bombalarsak başka bir seviye olur. İş, okul, komşuları. Sonra tiyatro, sonra seçmeler, dükkanlar ve daha fazlası.

"Haritayı tekrar göreyim."

Ekrana yaklaştı. "Neredeyse her gün bu yolu kullanıyor. Evden sabah dersine. Sonra eğer programında varsa dersten işe. Sınıfa dönüyor, işe ya da seçmelere. Haftada üç gece akşam dersi, dört gece de iş."

"Restoranın düzenli müşterilerinden biri," diye önerdi Roarke. "Rutin olarak hizmet ettiği biri. Onu istedi, aldı."

Başını salladı. "Mümkün. Büyük olasılıkla tanıdığı biri. Onu istediği yere çekebilecek biri. Zorla kaçırmanın yaratacağı dalgalanmaları yaratmaz. Bir yeri olmalı. Yeraltında. Bir bodrum? Kiler mi?"

"Yeraltının kendisi," diye yorumladı Roarke. "Sokakların altında çırpınan, ılık atan, yardım isteyen bir kadına kimsenin dikkat etmeyeceği yerler var."

"ok fazla," diye kabul etti Eve. "Ama bu riskli olur. Biri onu senden alabilir. Özel," dedi tekrar. "Bu binanın planlarını alabilir misin? bina, dans okulu?" cevabı sadece uzun bir bakış olunca gözlerini devirdi. "Devam et, gösteriş yap. Amcanın verilerini göreyim. Sasha Korchov."

"Natalya Barinova hakkında da daha derin bilgilere sahibim." "O bir erkek. nce adamla git."

İyi huylu. Roarke, Beata'nın iş arkadaşını ve oda arkadaşlarını tanımlamak için bu kelimeyi kullanmıştı. Sasha'nın aklına gelen bir kelimeydi. Rüya gibi gözler, diye hatırladı - biraz Dennis Mira'ya benziyordu - ve gerçekten de kimlik fotoğrafı yumuşak glmsemeyeyle birlikte aynı şeyi gösteriyordu.

Ancak Roarke'ın, kariyerine ve sevgilisine mal olan kazadan öncesine ait bulduğu görüntüler dinamik, yoğun ve tutkulu bir adamı gösteriyordu. Sıçrayan, dönen, dramatik kostümler içinde sergilenen uzun, zayıf kaslı bir vücut. Kömür karası saçları, alev alev yanan gözleri.

"Bunu nasıl kaybedersin?" diye mırıldandı. "O enerjiyi, o tutkuyu, o şiddeti nasıl kaybedersin? Neredeyse lm ya da birini kaybetmek gibi bir şey olmalı. Bir şey kırılır, bir bacadan, bir koldan daha fazla bir şey. Bir şey ezilir, bir ayaktan, kaburgalardan daha fazlası."

fkeyi nasıl atlatırsınız - Lopez'e hayatta kalanlar, cinayete kurban giden aileler hakkında sorduğu soru buydu.

"Bir keresinde rozetini kaybetmiştin," diye hatırlattı Roarke ona. "Bu sana ne yaptı?"

"Beni yok etti. Geçici olarak. Beni olduğum şeyden kopardı. Ama beni geri getirmek için sen vardın ve rozetimi geri aldım. O da kadını kaybetti. Onun kadını," diye tekrarladı. "Başka bir dansçı. Ve bakın, *Diabolique* balesinde birlikte dans ettiler. Şeytan onun imza rolyd. Orospu ocuğu. Bunu grmeliydim."

Roarke ona "Binanın bir bodrumu var," dedi. "Binanın uzunluğu ve genişliği boyunca uzanıyor ve planlarda depo ve/veya hizmet ve bakım olarak listelenen bir dizi odayı barındırıyor."

"Binanın sahibi kim?"

"Bunu sormanız komik. Sahibi . Kariyeri boyunca epey para kazandı ve kazadan sonra büyük bir tazminat aldı."

"Hiçbir yerde kaydı yok. Tabii edilmediyse. Şiddet geçmişi yok."

"Para yolu kolaylaştırabilir."

"Evet." Başını Roarke'a doğru eğdi. "Olabilir. Ama genellikle medyada birkaç tümsek bulabilirsin. Spekülasyonlar, dedikodular. Bir adam ama yine de suçlu olabilir."

"Ne bulabileceğime bakacağım ve bence, bulabildiğim hiçbir röportaj vermemiş olması, kamuoyuna hiçbir açıklama yapmamış olması veya kaza."

"Yeraltına indi," diye mırıldandı Eve. "Tabiri caizse. Onun için önemli olan her şeyi mi kaybetti? Bu olabilir. Kız kardeşi vardı, evini ve muhtemelen kariyerinden geriye kalanları bırakıp onunla birlikte buraya geldi, bebek oğlunu da getirdi. Rüya gibi gözler," diye hatırladı. "İlaç tedavisi mi? Sağlık raporları Kazadan kaynaklanan ağır yaralar, bir insanın hayatta kaldığı için şanslı türden. Çok acı çekmiş olmalı."

Rozetini tekrar kaybetmeyi düşünerek fizikselden daha fazlası olduğuna karar verdi.

Fiziksel acıdan çok daha fazlası.

"Şu anda o stüdyoda oturuyor ve başkalarının dans etmesi için müzik çalıyor. Sevdği kadınla aynı yaşta, aynı yapıda ve aynı renkte olan bu güzel genç kadın için. Yeğeniyle aynı rolde dans edecek.

"Bu onu mı, mi? Vegas'a gidiyorlar." Midesi bulandığında durdu. "Natalya Las Vegas'a şov kızı olmak için gittiklerini söyledi. Belki de Beata ilk değildir."

Yardımcı bilgisayara doğru yürüdü, aynı yaş grubundan, bale kodlu kadın kayıp kişileri aramaya başladı.

"Genç Sasha Korchov ve onun öfkesiyle ilgili bazı spekülasyonlar ve dedikodular var. Provalarda sahneyi terk etmesi, diğer dansçıları azarlaması - bunların hiçbirisi özellikle olağandışı değil," diye ekledi Roarke. "Ve daha fazlası, burada ve orada, çılgın partiler ve otel odalarını kırmak ve benzeri şeyler hakkında. Arial Nurenski ile tanışıp dans etmeden önce. Burada söylendiğine göre, Arial Nurenski

ve diğ er romantik benzetmeler. Onu değiştirdi, sakinleştirdi, ona ilham verdi. Onu öldüren kazadan iki hafta sonra evleneceklerdi."

"Vanessa Warwich, yirmi iki yaşında, en son West Side School for the Arts'taki provaya gitmek üzere bir kafeden çıkarken görülmüş. Tıpkı Beata gibi sonbahar galasında Melek rolünde dans edecekti. Bu iki yıl önceydi. Dahası da var." Roarke'a baktı. "Okulla, Barin'le ya da rolle ilgili bir bağlantı bulmam gerekiyor."

"Bana listeni gönder. Yarısını alacağım."

Verileri onun bilgisayarına gönderdi. "Roarke, eğer bu kadınları alıp bir bodrumda hapsediyorsa? O bir şeytan."

Sekiz tane buldular.

Dokuz

Arka bahçede yapılan bir barbekü değildi ama neredeyse aynı konuk listesi vardı. Polis Merkezi'ndeki konferans odasında Eve elindekileri ortaya koydu.

"Yirmi üç yıl içinde," diye söze başladı, "okulla ya da baleyle doğrudan ya da dolaylı bağlantısı olan dokuz kadın kayboldu. Hepsi yirmili yaşların başında ya da ortasıındaydı, siyah saçlı, ince yapılydı. Hepsi dansçıydı ve hepsi de somut bir açıklama olmaksızın ortadan kayboldu."

Ekрана, görüntülere döndü. "Bazı vakalarda şehri terk etmekle ilgili bazı sesler çıkarmışlardı; çoğunda, sanki bunu yapmışlar gibi dairelerinde kişisel eşyalar eksikti."

"Dokuz kişi arasında Beata Varga da var." Komutan Whitney, Eve'in kayıpların kimlik fotoğraflarıyla hazırladığı panoyu inceledi. "Cinayet kurbanınızla bağlantılı olan kişi."

"O en sonuncusu. Dedektif Lloyd size bu konuda bilgi verebilir." Başıyla onu onayladı.

Lloyd ayağa kalktı ve panoya doğru yürüdü. "En son çalıştığı restorandan çıkarken görülmüş. İşte." Eve'in ona uzattığı lazer işaretleyiciyi kullandı. "İçinde iki iş arkadaşıyla birlikte. Burada ayrıldılar ve Beata güneye, dairesinin bulunduğu yöne doğru devam etti."

Zaman çizelgelerini, diğer ayrıntıları gözden geçirdi, görüşme ifadelerini gözden geçirdi. "Kaybolduğu ana kadar ailesiyle düzenli olarak görüşüyordu. İşverenleri onu derslerine, seçmelere ve provalara göre programladığı için çalışma saatleri düzenli değildi, ancak çalışması planlandığında işe geliyordu ve işverenlerinin, iş arkadaşlarının ve müşterilerinin ifadeleri onun sorumlu olduğunu doğruluyordu. Mutlu. Kendini kariyerini geliştirmeye adanmıştı. Broadway dışı bir müzikalde rol almıştı. Öylece çekip gidecek bir tip değildi."

"Vanessa Warwich de öyle." Eve fotoğrafı vurgulamak için kendi işaretçisini kullandı. "Yirmi altı aydır kayıp, en son evinden çıkarken görülmüş -Okulda prova yapmak için. Sadece beş hafta önce kaydolmuştu ve yeni bir erkek arkadaşı vardı. Ya da yirmi dört yaşındaki Allegra Martin, dört buçuk yıl önce kaybolduğunda Angel rolünde oynayan Şehir Balesi'nin baş dansçısı.

"Lucy Quinn, yedi yıldır kayıp," diye devam etti Eve ve sırayı etti.
"Kurban tipi gibi model de açık."

"Sasha Korchov'un sevgilisini bu kadınlarla değiştirdiğine inanıyorsunuz."

Eve, Mira'ya başıyla onay verdi. "Öyle olduğunu biliyorum. Onu kaybetti, korkunç bir anda her şeyini kaybetti. Evini terk etti ve başkalarına dans etmeyi öğretmeye, daha çok da sevgilisi dans edemediğinde, kendisi onlar için çalarken onları -o genç kadınları- izlemeye başladı."

"Melodiyi o çalıyor," diye ekledi Mira. "Dans ediyorlar. Eğer bu kadınları kaçırdıysa, sadece için dans etmelerini istiyor olabilir. Onları kendine saklaması gerekiyor, muhtemelen nişanlısıyla yaşadığı ilişkiyi profesyonel ve kişisel olarak yeniden yaratmak için."

"Hâlâ hayatta olabilirler mi?" Peabody sordu.

"Bence aynı anda sadece bir tane olabilir," dedi Mira ona. "Tek bir dansçı, tek bir sevgili, isterseniz tek bir partner, yoksa illüzyon bozulur. Sayıyı arttırmaktansa zaman içinde yerlerine yenilerini koyuyor olması daha muhtemel."

"Beata yaşıyor." Eve bunu iliklerinde hissetti. "Ama kendini korumak için Szabo'yu öldürdü. Beata'nın hayatta ve yakında, kapana kısılmış olduğuna inandığını belli etti. Yeraltında. Bir Romanyalı, ölü bir konuşmacı, onun nefesini ensesinde hissediyor."

Baxter'ın buna gözlerini devirdiğini gördü, mantığa takılmıştı. "Onda biraz Çingene kanı var. Kız kardeşi ve yaşlı kadın düzenli olarak konuşurlarmış - kadın etrafı kurcalıyor, çok yaklaşıyor. Ondandır korkuyor, batıl inançları var. Onu öldürmeden önce kılık değiştirecek kadar. Gerçek yüzünü görmesini istemiyor. Ve şimdi kapısında polisler var. Beata'yı daha ne kadar hayatta tutabilir?"

Mira, "Baskı onu kadını ortadan kaldırmaya itebilir," diyerek aynı fikirdeydi.

"Arama iznine ihtiyacım var. O bodrumu, dairesini, her yeri aramalıyız."

"Bir tane bulabilirim." APA Reo ayağa kalktı. "Desen ve bağlantılar yeterli olacaktır." Bilek ünitesini kontrol etti yüzünü buruşturdu. "Bir yargııcı uyandırmak ya da Cumartesi gecesi partisini bölmek bana popülerlik ödülü kazandırmayacak."

Reo odadan çıkarken Eve ekrandaki planları sıraladı. "Onun dairesi. Önce onu almalıyız, güvenliğini sağlamalıyız ki

Panikleyip Beata'yı dışarı çıkarma şansı. Kız kardeşi ve yeğenini de güvenceye alıyoruz.

İşin içinde olabilirler, onu koruyor olabilirler. Feeney, içeri girmeden önce binadaki herkesin yerini tespit etmek istiyorum."

". Isı kaynağı görüntülerini alın."

"Çıkışların emniyete alınmasını istiyorum," diye devam etti. "Ve bunlardan çok var: kapılar, pencereler, yangın merdivenleri, çatı erişimi. Asansörler kapalı. Korchov dairesindeyse, onu güvene alacağız. Değilse, onu buluruz. Cinayet silahını da arıyoruz. Bir hançer, 7,5 santim, muhtemelen ucu yontulmuş. Renicki, Jacobson, siz dairedesiniz. Baxter, Trueheart, Peabody, biz bodrumu alacağız." Roarke'a baktı.

"Biz sivili alacağız."

Yanlarında bir hırsız eskisi varsa kilitli bir kapıyla başa çıkmanın daha kolay olacağını düşündü.

"Feeney, McNab, Callendar, siz elektroniği yönetin. Yerleri, hareketleri istiyorum. Şüpheli, kız kardeşi ve yeğeni güvence altına alındıktan sonra harekete geçeceksiniz."

Görevlerin geri kalanını gözden geçirdi ve operasyonu aşama aşama detaylandırdı.

Kendi kendine yaptığı şeyin bu olduğunu söyledi. Mantığı, içgüdü, eğitimi . Ve eğer içinde onu zorlayan, hatta acele etmesi için yalvaran bir şey varsa, bunu görmezden gelmek zorundaydı.

"Hepinizin kışınızı kollamanızı istiyorum," diye sözlerini tamamladı. "Bu adamın en az dokuz kadını kaçırıp hapsettiğinden ve muhtemelen işi bittiğinde onları öldürdüğünden şüpheleniliyor. Doksan altı yaşındaki bir kadını güpegündüz doğradığından şüpheleniliyor. Eskiden tayt ve bale ayakkabısı giyiyor olması tehlikeli olmadığı anlamına gelmez."

"Potansiyel olarak çok," diye onayladı Mira, "köşeye sıkıştığında, çaresiz kaldığında. Ben EDD ile gideceğim," diye ekledi. "Eğer kurbanlarından hayatta olan varsa, yardım edebilirim."

"Minnettarım." Morris'e baktı. "Ve eğer değilse." Morris başını salladı. "Evet."

"Hadi harekete geçelim. Yükleyin, . Peder Lopez, bir dakikanızı alabilir miyim?"

Ona odanın yan tarafını işaret etti. "Bir rahibi operasyona çağırmak gibi bir alışkanlığım yok ama-"

"Bu davada yaptığınıza minnettarım. Yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Szabo öldüğünde oradaydın. Son ayın şeyini yaptın. Yaşlı kadın Katolikse, kız da muhtemelen öyledir diye düşündüm. Sen ve Mira'nın arasında o korunurdu."

"Çok ."

Onu çağırmanın kendi dürtüsü mü olduğunu yoksa yönlendirilip yönlendirilmediğini bilmiyordu.

"Nasılsın, Eve?"

"Biliyorsam ne olayım, şu anda bunu düşünecek zamanım da yok." "Eğer bana ihtiyacın olursa-"

"Oraya gitmemeyi umuyorum. Alınmak yok." Ona gülümsedi. "Alınmadım."

"Temizlenene kadar Mira ile birlikte EDD minibüsünde kalmanı istiyorum."

"Anlaşıldı, her ne kadar aksiyonun bir kısmına katılamamak hayal kırıklığı yaratsa da."

"Bu şeytan benim savaşım. Mira'nın yanında kal," dedi Roarke'a doğru ilerlemeden önce.

"Noktaları nasıl birleştirdiğini anlayamıyorum." Peabody onu durdurdu. "Bodrum, tüm o kayıp kadınlar, yumuşak dilli . Birkaç düzine adımı atlamışım gibi hissediyorum."

"Her şey yerli yerine oturmaya başladı. Szabo'yu takip ettim diyelim. Çoktan . Reo'yu kontrol et. Bakalım arama emri onda mı?" Roarke'a doğru ilerlemeye devam etti. "Senden bir şey isteyeceğim."

"Kocanıza mı yoksa sivilinize mi soruyorsunuz?"

"Görünüşe göre ikiniz de öylesiniz. Bana yakın durmana ihtiyacım var. Eğer kaybetmeye başlarsam
."

"Yapmayacaksın."

"Eğer, sanırım topraklanmama yardım edebilirsin. O burada." Eve bir elini göğsüne götürdü. "Bu Beata'yı kaçırان adam, onu öldüren adam."

İntikam almak isteyebilir. Eğer o tarafa dönecekmişim gibi görünüyorsa, durdur beni. Sen durdur beni."

"Teğmen Dallas'a güvenim tam, ama seni rahatlatıyorsa, pişman olacağın bir şey yapmana izin vermeyeceğim."

"Güzel. Ama konuda biraz kurnaz ol."

Gülmek zorunda kaldı. "Sen kesinlikle sensin. Pekala o zaman, ölü bir Çingene'nin intikamını almanı engellerken, saygınlığını korumak için elimden geleni yapacağım. Bu nasıl?"

"İşe yarar."

Binaya giderken planları tekrar gözden geçirdi, ekiplerini kontrol ve işe odaklandı.

"Önden gireceğiz, ana merdivenleri geçeceğiz, sağa döneceğiz ve doğrudan bodrum giriş kapısına gideceğiz. Kilitli olacak. Eğer usta işe yaramazsa, koçbaşını ya da" -Roarke'a baktı- "diğer araçları kullanırsınız. Feeney aşağıda görüntü alırsa, onu takip ederiz. Aksi takdirde, Peabody, Baxter, Trueheart, bu sektörü alın. Roarke ve ben de bunu. Biriniz bir fare perçinlemesi görürse, herkes bunu duyar. Sektör sektör temizleyeceğiz. Eğer bir kapı kilitliyse, indirin. İhtiyacınız olursa destek çağırın."

Dış görünüme geçiş yaptı. "Kameraların yerleri vurgulanmış. Gecenin bu saatinde onları izleyen kimseyi göremiyorum. Ama büyük olasılıkla aşağıda planlarda olmayan kameralar var."

Onun gibi düşün, diye emretti kendine. Çılgın yaşlı bir kadın gibi değil.

"Onu izlemek isteyecek ve alanının giriş ve çıkışının güvenli olmasını isteyecektir. Yapamam ve bir çıkış yolu bulmasına izin veremeyiz. Renicki ve Jacobson onu kilit altına alırlarsa, daha fazla bilgi için onu çalıştırabilirler ama bunu elde edeceğimize güvenmeyeceğiz. Diğerlerini de getireceğiz ve o bodrumun her santimini arayacağız."

"Feeney," dedi mikrofonuna, "bana haber ver."

"Şüphelinin evinde bir şey bulamadık. Diğer dairede iki tane var. Yerin üstündeki her şey temiz. Bodrumda sizin için bir şey yok, ama aşağıda boşluklar var Dallas, ya duvarların kalınlığı, ya jammerlar ya da sensör blokları nedeniyle."

"Onları sıkıca kapatıyor," diye mırıldandı. "Bana boşlukların yerini söyle."

Onları , adrenalinin pompalanmaya başladığını hissetti. "Önce onları vuracağız. Eğer yukarıda değilse ve lanet olası bir yürüyüşe çıkmadıysa, şu anda onunla birlikte aşağıdadır. Acemiyiz. Tüm ekipler, biz yeşiliz. Kımıldayın."

Silahını çıkararak aracın arkasından atladı. Daha derin bir güvenlik seviyesini gözden kaçırmamış olması için dua etti, adamın ana kapıya erişmek için ustasını kullanırken kameralar.

O ve ekibi bodrum kapısına koşarken polisler çıkışlara, merdivenlere dağıldı, hızlı ve sessiz hareket etti.

"Efendi etkisiz."

Roarke ona, "Bana bir dakika ver," dedi. "Koçbaşları kaba gürültüdür."

Ona yer açmak için geri çekildi ve adamlarının güvenli olduğunu bildirdiği her çıkışı zihinsel olarak kontrol etti.

Roarke'ın zeki aletleri ve parmakları kapının kilidini açtığında Peabody'ye işaret etti. "Yukarı ve sola," dedi ona, "sonra dümdüz aşağı."

Alçaktan ve sağdan girdi ve içgüdülerinin hedefe ulaştığını hemen anladı.

Tavanda loş ama aktif ışıklar yanıyordu. Eski metal merdivenler beton bir zemine, kalın duvarlara, dar koridorlara iniyordu.

Peabody'ye ekibine liderlik etmesini işaret etti, sonra Roarke'la birlikte ters yönde yola koyuldu.

Eski mobilyalar, lambalar, kumaşlarla yığılmış mağara gibi bir odadan geçip başka bir loş koridora girdiler. Aletlerin bağımsız raflarda özenle saklandığı bir hizmet alanından geçerken binanın mekanik aksamının şingirtisini ve uğultusunu duydu.

"Bu alanın korunması gerekiyor," dedi sessizce, Roarke cebinden çıkardığı silahla aynısını yaparken da silahıyla etrafı süpürüyordu. "Onları tuttuğu yer ses geçirmez olmalı ve tamamen güvenli hale getirilmeli."

"Bu sektörün boşluğu batıda. Şu ."

Eve dönmeye başladı, sonra çömeldi ve silahını kaldırdı. Balerin yolunu kesince kasları titredi.

"Dışarı çıkamıyorum," dedi kadın ve ellerini uzattı. "Dışarı çıkamıyoruz. Bana yardım edebilir misiniz?"

"Beklemek zorundasın."

"Eve?"

"Ben Vanessa Warwich." Eve, aniden bastıran soğuktan teni ürperirken titremelerini bastırdı. "Biraz daha beklemeniz gerekiyor."

"Artık dans edemezdin." Pırıl pırıl beyaz eteğini kaldırdı. "Beni öldürdüğünde ağladı." Parmaklarını boğazındaki açık yarığa dokundurdu. "Ama artık dans edemiyordum."

"Sadece bekle." Eve dişlerini sıkarak yalvaran kadına doğru yürüdü. Başı döndüğünde kendini dengelemek için uzandı.

Roarke yakaladı ve destekledi. "Lanet . Burada kal."

"Bitirmek zorundayım. Bitirmek zorunda olduğumu biliyorsun. Bunu durdurmak zorundayım." Arkasına dönüp Vanessa Warwich'in gözlerine baktı ama arkasındaki diğerlerini gördü. Pırıl pırıl etekleri ve parmak arası ayakkabılarıyla tüm o güzel kızlar.

Bütün o beyaz boğazlar açık.

"Bekliyor. Warwich bekliyor, kapana kısılmış. Ve Tanrım, o yalnız değil. Hareket etmeliyiz."

"Gerekirse bana tutun."

Önden gitti, hiç tartışmaya girmede. Takip ederken kendini dengeledi, ekip güncellemelerini dinlerken boğazını temizledi.

Onun operasyonu, diye hatırlattı kendine. Burada komuta ondaydı. Olmak zorundaydı.

Natalya ve Alexi güvendeydi, Peabody boşluklarından ilkinde ulaşmıştı. Boş bir oda. Sasha'nın dairesindeki arama devam ediyordu ama ne o ne de cinayet silahı bulunmuştu.

Roarke bir elini kaldırarak onu durdurdu. "Sensörler," diye mırıldandı. "Bizi okuyacaklar."

"O zaman yaklaşıyoruz."

"Muhtemelen dairesinde sinyal vereceklerdir ama buradaysa onu uyabilirler. Onları karıştırmam için bana bir dakika verin."

"Çok ."

"Elimizden geleni yaparız." Masum bir PPC'ye benzeyen bir şey çıkardı ve çeşitli kodlar girdi. "Bu ilkel bir şey," dedi ona. "Bu tarafa biri gelirse ona haber vermek için bir önlem sadece."

"Ya da şu anki balerini dışarı çıkmayı başardıysa. Anlaşıldı mı?"

"Anlaştık."

"Peabody, sensörleri vurduk. Onları izle. Hareket ediyoruz."

Bir dönüş daha, yirmi adım daha ve kapıyı gördüler. "Güvenli kapı," dedi mikrofonuna. "şimdi erişiliyor."

Roarke işe koyulduğunda omuzlarını yuvarladı. Hazır olduğunu düşündü. Kendisiydi.

Başını salladığında, birlikte geçtiler ve kapıyı süpürdüler.

Buraya oturma odası denebileceğini düşündü; penceresizdi ama hafif soluk bir halısı, bir kanepesi, bir lambası vardı. Ve küçük bir izleme istasyonu.

İçeri girmeden önce burada oturup onu izleyebilir, diye düşündü, boş monitörü inceledi, sonra ikinci güvenliğli kapıyı, parlak kan kırmızısına boyanmış olanı.

"Kırmızı kapı," diye mırıldandı. "Kırmızı kapının arkasında kilitli."

Roarke tek kelime etmeden kapıya gitti ve güvenliği kontrol etti. Derin, yavaş nefes almak zorunda kaldı, içindeki acele et, acele et, acele et diye yalvaran sesle savaştı.

Peabody'ye, "İnini buldum," dedi. "Anahtar üzerimde. İkincil kapı ve iç güvenlik aşıılıyor. Feeney, burada bir izleme istasyonu var. McNab'i içeri gönder. Roarke'ın başını sallaması üzerine, "Temiz," dedi. "İçeri giriyoruz."

Ona baktı, kendisini merkezde tutması için ona güvendi. Üç parmağını kaldırdı, yumruk yaptı, sonra birini, ikisini kaldırdı. Üç deyince kapıdan geçtiler.

On

Hapishanesini, iki yanında beyaz perdeler olan bir sahne ve yükselen müziğin havasını güçlendirmek için ışıklarla donatmıştı. Yaprakları ışıktaki gümüş gibi parlayan güller havayı kokluyordu. Eve tüm bunları ve bir başka kapıyı bir anda fark etti ama dikkati sahneye ve dansçılara odaklanmıştı.

Yüzü yorgunluktan solgun, gözleri umuttan bomboş Beata'nın üzerinde beyaz, incecik bir etek, onun üzerinde de tacını taktığı yüzük gibi altınla parıldaayan bir korse vardı.

Diğerleriyle aynı kostüm. Tüm güzel dansçılar.

Beata su gibi akıcı bir şekilde yükseldi ve şeytanın kollarına dönmeden önce arabeske girdi.

Belini kavradı, onu yukarı kaldırdı, gözleri ise güneşin altında parlıyordu. maskesindeki delikler. Başını yere doğru eğdiğinde pelerini omuzlarından akıyordu.

Eve'in silahı elinde yanıyor gibiydi. Onu ateşlemeyi arzuluyor, kalbi göğsünde öfkelenirken arzuluyordu. Ve kafasında kükreyen kelimeler, düşünceler Romanca'ydı.

Roarke bir elini sırtının alt kısmına dokundurdu, sadece çıplak bir parmak dokunuşu. " sizde, Teğmen," diye mırıldandı müziğin gürültüsü altında.

Onun hamlesi, diye düşündü ve dansçılar birbirinden ayrıldığında hamlesini yaptı.

Silahını Sasha'ya doğrultarak, "İyi atlayış," diye seslendi. "Şimdi kıpırdama yoksa seni parıldaayan ayak parmaklarından düşürürüm."

Beata'nın çığlığını duydu, ruhunu parçaladığını hissettiğine yemin etti ama gözlerini Sasha'dan ayırmadı.

"Gösteriyi bölüyorsunuz." Sokakta bir yabancı tarafından şiddetle çarpılan bir adamın yapacağı gibi biraz hararetle konuştu.

"Gösteri iptal edildi."

"Saçmalama." Elini sallayarak onu başından savdı, sonra da ortağına doğru uzattı. Roarke çoktan harekete geçmiş ve aralarına .

Sasha kemerinden hançerini çıkardı. "Ona dokunduğun için seni öldüreceğim."

"Kesinlikle deneyebilirsin ve itiraf etmeliyim ki seni cehenneme kadar dövmekten zevk alırım, ama bu kıza doğru bir adım atarsan teğmenin seni gerçekten bırakacağına inanıyorum."

"O benim." Eve'e doğru döndü. "Kimse onu benden alamaz. O benim Meleğim ve burada sonsuza dek yaşayacak."

"Ben Beata Varga." Beata başındaki tacı çekip aldı ve kaldırdı. "Ben senin meleğin değilim ve sen cehenneme git."

Sasha ona doğru hamle yaptı ve Roarke saldırıya karşı koymak için hazırlanırken bile Eve sözünü tuttu. Onu sersemlemiş ve titreyerek sahenin ortasına bıraktı.

O düşerken, Beata elleriyle yüzünü ve parıldayan ışıkların kenarında yere kaydı. "Birinin geleceğini biliyordum. Birinin geleceğini biliyordum."

Eve ilerledi, dizlerinin üzerine çöktü ve Peabody'nin ekibi içeri girerken kollarını Beata'ya doladı.

Roarke bir kez daha araya girdi. "Sanırım şüphelinizi kendine gelmeden önce zapt etmek ve onu dışarı çıkarmak isteyebilirsiniz. Beata'ya bir dakika izin verin." Hançere sahnede hafif bir tekme attı. "Ve işte cinayet silahınız."

"Evet." Peabody ortağının ağlayan kızı sallamasını tuhaf bulduysa da bir şey söylemedi. "Onu dışarı çıkaracağız, ben de Peder Lopez ve Dr. Mira'ya beklemede kalmalarını söyleyeceğim."

"Deli ." Baxter, Sasha'ya kelepçeleri odanın etrafına bakındı. "Bütün dünyası lanet olası bir sahne. Trueheart MT'leri etiketledi. Çünkü "diye ekledi ve Trueheart'ın yardımıyla Sasha'yı ayağa kaldırdı.

Eve polis rutininin arkasından devam etmesine izin verdi - kontrol altında, diye düşündü ve Beata'ya konsantre oldu. "Yaralandın mı? Sana zarar verdi mi?"

"Pek değil, fazla değil. Ne kadar zamandır? Ne zamandır buradayım? Bazen beni uyutan bir şey veriyordu ve izimi kaybettiriyordu." "Şimdi iyisin.

Önemli olan da bu."

"Beni içeri kilitledi. İçeriye." Titremeye devam etse de çenesini iç kapıya doğru kaldırdı. "Bu korkunç, güzel odaya. Bana çiçekler, çikolatalar ve tüm bu güzel kıyafetleri getirdi. Aklını kaçırmış, aklını kaçırmış." Başını Eve'in omzuna yasladı.

"Sana dokundu mu? Beata." Kızı geri çekti.

"Hayır, hayır, hayır. O şekilde değil. Bana tecavüz edeceğini, beni öldüreceğini düşündüm ama istediği bu değildi."

Eve'in elleri altında titremeye devam etti ama gözlerinden yaşlar akarken bile gözlerinde öfke vardı.

"Sonsuza kadar birlikte olacağımızı söyledi ve ben de yapmak için doğduğum şeyi yapacaktım: dans. Hep dans edecektim. Ve her gece gelip kostümümü giyerdi. Eğer kostümümü giymezsem, bana ilaç verirdi ve uyandığımda kostümün içinde olurdum. Bana dokunmasını istemediğim için onu giydim. Ve dans ettim, çünkü eğer reddedersem ya da kavgaya edersem, beni bağlar ve karanlık."

"Yapman gerekeni yaptın," dedi Eve ona. "Tam olarak doğru olanı yaptın."

"Seslendim ama kimse duymadı ve kapıyı kırmaya çalıştım ama yapamadım. Yapamadım. Yapamadım."

"Tamam. ."

"Her gün çıkış yolu bulmaya çalışıyordum ama yoktu. Nerede olduğumu bilmiyorum. Beni nasıl buldun?"

"Ders aldığınız okulun bodrum katındasınız. Tüm detaylara daha sonra . Şimdi seni buradan çıkaracağız."

"Ailem."

"Onlarla iletişime geçebilirsiniz." Eve bir elini Beata'nın yanağına koydu. "Ailen her zaman seninle, nerede olursan ol, nereye gidersen git."

Beata bir elini Eve'in bileğine doladı ve başını Eve'in eline yasladı. "Büyükannem ne zaman üzgün olsam bana böyle derdi. korkuyorum."

Biliyorum, diye düşündü Eve ve Beata'nın ayağa kalkmasına yardım etti. "Şimdi bu memurlarla birlikte gitmeni istiyorum. Seni dışarı çıkaracaklar."

"Benimle gelmiyor musun?"

"Yakında orada olacağım. Yapmam gereken şeyler var. Beata, onlar biliyor muydu, bunun bir parçası mıydılar? Natalya, Alexi."

"Hayır. Sadece bizim olduğumuzu, bizim sırrımız olduğunu söyledi - sakın olmasını, kabullenmesini, bensiz yaşamasını istediler. O, Arial, bana adını söylediği kişi."

Ama asla . Beni onlarla ya da dünyayla paylaşmayacaktı. Bu sefer beni kaybetmeyecekti. Bana sık sık söylerdi."

"Tamam, şimdi git. Dışarı çık. Git havayı solu."

Eve kilitli , kapana kısılmanın ve çaresiz olmanın ne demek olduğunu biliyordu. Ve özgürce nefes almak istemenin.

Eve kayıt cihazını kapattı ve Roarke'a baktı. "Henüz bitmedi. Onu bulduğumuzda ummuştum. Diğerlerini bulmak zorundayım. Nerede olduklarını biliyorum," dedi Roarke cevap vermeden önce. "Bana baskı yapıyorlar. Ölüler. Nerede olduklarını biliyorum ve sanırım -umarım- ne yapacağımı biliyorum."

"O zaman gidip onları bulalım."

Kayıt cihazını tekrar açtı, mikrofonunu yeniden devreye soktu. "Burada aletleri olan bir birime ihtiyacım var. Bir duvarı yıkmamız gerekiyor. Ve Morris'e ihtiyacım var. Hareket halindeyim. Oraya vardığımda yerimi tespit edin ve bu lanet hapishaneyi incelemek için bir ekip gönderin.

"Gidelim," dedi Roarke'a.

Elini tutmasını, o loş koridorlarda yürürken onu yakınında tutmasını ya da onunla sessizce, yatıştırıcı bir şekilde konuşmasını istemesine gerek yoktu.

"Burayı yıllar önce inşa etmiş olmalı," dedi. "Ve güncellemiş, bakımını yapmış, burada, binanın derinliklerinde. Girdiğimiz hizmet odasında aletler vardı. Bir balyoz ve-"

"Bir şeyler getireyim." Yine solgundu, diye düşündü, yine ateşi vardı. Bitmesi gerekiyordu. "Yalnızken iyi misin?"

"Tam olarak yalnız değilim ama evet."

Roarke iki büküm geri çekilirken, o doğruca boşluğa, Peabody'nin bildirdiği boş odaya yürüdü ve uzak duvara baktı -gözleri kupkuru olmuştu-. Eski ahşap, eski tuğla, bu yüzden yamalı, onarılmış ve sıradan görünüyordu. Ama sefaleti, dehşeti hissetti ve çıplak elleriyle duvara saldırmamak için kendini zor tuttu.

Morris onun arkasından geldi. "Roarke'u geçtim. Bunu getirmemi söyledi."

Adamın elindeki levyeyi , tahtaları, çivileri ve çivileri sürüklemeye başladı.

"Dallas-"

". Orada kapana kısıldılar."

"Kim?"

"Diğerleri. Diğerleri. Dışarı çıkamıyorlar, diğer tarafa geçemiyorlar. Görülmeleri, gösterilmeleri gerekiyor." Tahtalar parçalanırken kasları çabayla titredi. "Yardıma ihtiyaçları var."

Roarke içeri girerken, "Geri çekil," diye bağırdı. "Eve, geri çekil."

Taşıdığı balyozu tuğlaya vurdu, toz ve parçalar patladı. Adam tekrar tekrar vurdukça, kadın onun salınımının yayından uzaklaşarak yırtmak ve sökmek için içeri girdi.

Çok iyi bildiği bir koku içeri sızdı. Ölüm odaya girdi. "Onu görüyorum." Eve kemerindeki el fenerine uzandı. "Onları. Sanırım üç tane. Plastiğe sarılmış."

O konuşurken Roarke çekici tekrar vurdu. Yarattığı boşluktan iskelet bir el uzandı, avuç içi yukarı bakıyordu, sanki yalvarıyormuş gibi.

"Dikkatli ol." Morris elini Eve'in omzuna koydu. "Şimdi dikkatli gitmemiz gerekiyor. Bu benim ekibim ve adli tıp için."

"Işığını göreyim." Roarke onu Eve'den aldı ve boşluğa tuttu. "Aman Tanrım. Onları lanet bir trendeki ranzalar gibi üst üste dizmiş."

"Ve tuğlalar çok fazla sorun ya da tuğlalar bittiğinde, tahtalara geçti. Kaç tane olduğunu görebiliyor musun?" Eve ona sordu.

"Beş, sanırım. Emin olamıyorum."

"Şimdi durun. Bu kadar yeter." İletişim cihazını çıkardı. "Peabody, cesetlerimiz var. Sekiz, belki daha fazla. Bir kurtarma ekibine, süpürücülere ihtiyacım var. Morris adamlarını çağırıyor."

"Anlaşıldı. Tanrım, Dallas, sekiz mi?"

"Belki daha fazla. Şimdi bulundular. Peabody, rahibi aşağı gönder."

Roarke çubuğu alıp gevşemiş tuğlaları dikkatle kaldırmaya devam ederken hiçbir şey söylemedi. Onun yerine içeri uzandı ve elini Vanessa Warwich'in yıkık kabuğunu kaplayan plastiğin üzerine koydu.

Bulundun artık, diye düşündü. Artık özgürsün.

Odadan çıktı, keder dalgalarına karşı mücadele ederken bir duvara yaslandı.

Yaşlı kadın ona doğru yaklaştı ve konuştu.

"Beata'mızı bulmuşsun."

"Onu kendi bulurdum. Bunu kendi durdurabilirdim."

"Belki de . Ama çocuk benim için o kadar değerli ki, onu nasıl riske atabilirim? Arada kaldığımda ben sana ya da sen bana rehberlik ettin. Kim yapabilir ne diyorsun?"

"Bu noktada yapabileceğini düşünürdüm. Ölüm birkaç cevapla birlikte gelmeli."

Gizi şimdi gülümsedi. "Belki de olur. Onu sen öldürmedin." "Ben böyle çalışmıyorum."

"Yapardım," dedi basitçe, "ama senin yolun yeterli olacak. Savaşçı olan sensin. Hediyeği sana bırakabilirim."

"Hayır. Ciddiyim."

"O zaman benimle birlikte gidecek. İyi ve uzun bir hayatım oldu ama onun bunu sona erdirmeye hakkı Bir denge olduğunu göreceksiniz."

"Hepsini ödeyecek." Tereddüt etti, sonra Lopez'e sorduğu şeyi kendine sordu. "Bu yeterli mi?"

"Bu sefer. Diğerleri için mi?" Gizi omuzlarını kaldırdı, bıraktı. "Kim bilebilir ki?"

"Bu sefer o zaman. Bitirmek zorundayım. Kendi yöntemimle bitirmeliyim."

"Evet. Ben de öyle. Onları özgür bıraktın. Şimdi onlara ışık ve huzurun olacağı diğer tarafa kadar rehberlik edeceğim. Tekrar çağrılana kadar. *Pa chiv tuka*, Eve Dallas."

"*Ni eve tuka.*" Eve başını salladı. "Bir değil," diye düzeltti.

Işığı tekrar gördü, artık kör edici değildi ama sıcaktı. Sıcaklık içinden akıp giderken gözlerini kapadı ve sonra tekrar dışarı çıktı. Gözlerini açtığı anda loş koridor ve yaklaşan ayak seslerinden başka bir şey yoktu.

Duvarдан uzaklaştı, polisleri ve teknisyenleri yönlendirmek için ilerledi. İşini yapmak için. "" dedi Lopez'e. "Belki sen ne yapıyorsan onu yapabilirsin."

"Evet. Kız, Beata, seni bekliyor. Seninle konuşana kadar gitmeyecek."

"Ben yukarı çıkacağım."

"Çok zor bir gündü," dedi. "Ve yine de . . . "

"Evet." Roarke dışarı çıkıp gömleğindeki harç ve tuğla tozunu fırçalarken uzandı. "Hadi yukarı çıkalım."

"Bana nasıl anlat."

"Sana göstereceğim." Durdu ve pantolonunun paçasını yukarı çekti. Debriyaj parçası izsiz ayak bileğinin üzerinde sallanıyordu. "Artık dövme yok. Burası çok daha az kalabalık.

Burada." Kafasına vurdu. "Rusça bir şeyler söyle."

"Sadece birkaç cümlem var ama bu uygun görünüyor. *Ya liubliu tebia.*"

Ona sıırttı, saatlerdir hissetmediği bir hafiflik hissetti. "Ne söylediğin hakkında hiçbir fikrim yok. Tanrı'ya şükür."

Onu yakaladı, sıkıca tuttu. Sonra yüzünü yukarı çekti, ağzını onunkiyle birleştirdi.

"Bir operasyonda," diye mırıldandı ama uzaklaşmadan önce onu tekrar öptü.

El ele tutuşarak koridorda ilerlemeye devam ettiler. "Seni sevdiğimi söyledim ve bu her dilde doğru."

"Güzel. Bir süreliğine İngilizce konuşalım. Tanrım, açlıktan ölüyorum. tekrar." Elini karnına bastırdı. "Her neyse, yardımın için teşekkürler. Orada ve her yerde."

"Sorun değil. Ama bir dahaki sefere barbekü yaptığımızda, Teğmen, ikimiz de evde kalacağız."

"Anlaştık."

Üst katta durakladı, Natalya ve Alexi'nin merdivenlerde oturduğu yere doğru yürüdü ve yanlarında duran polise başıyla selam verdi. Natalya başını kaldırdı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Cesetler olduğunu söylediler, duyduk."

"Evet."

"Kardeşim." Yüzünü oğlunun göğsüne bastırırken sesi kesildi. "Kırılmıştı ama ilaçlarını aldı. Devam ettik, ikimiz de devam ettik. O ne yaptı? Tanrı'nın merhametiyle, o ne yaptı?"

"Bilmiyordu." Hıçkırığa hıçkırığa ağlarken Alexi ona sarıldı. "Biz yapmadık Biliyorum, yemin ederim. Amcam çok sessiz bir adamdır. Çok sessiz bir adam. Beata? O iyi mi?"

"O olacak. Seni ve anneni Merkez'e götürmemiz gerekecek. Konuşmamız gerek."

Sadece başını salladı ve annesinin saçlarını okşadı. "Bilmiyorduk."

"Sana inanıyorum."

"Onlar için bir kâbus," diye yorumladı Roarke, dışarı çıkıp ılık geceye adım attıklarında.

"Yakın zamanda bitmeyecek bir şey."

Seyirciler barikatların arkasına sıkışmıştı. Polisler etrafı sardı, ışıklar parladı ve hava sesler ve iletişim cihazlarıyla doldu. Olay yerinden haberdar olan muhabirler bağırarak sorular sordu.

Beata Mira'dan ayrılıp ona doğru koşarken Eve hepsini görmezden geldi.

"Mamoka'nın öldüğünü söylediler. Sasha onu öldürmüş, benim büyük büyükannemi." "Evet. Çok üzgünüm."

Çıkardığı ses derin, karanlık bir kederdi. "Mamoka. Benim için, beni bulmak için geldi. Ve adam onu öldürdü."

"Bunun bedelini ödeyecek, ." Ve Eve bu kez kendine yeterli olduğunu hatırlattı. "Seni buldu ve onun için en önemli şey de buydu. Bana senin adını söyledi. Bana yolu gösterdi."

"Seninle konuştu mu?"

"O yaptı. Ve onun iyi olduğunu biliyorum, çünkü sen . Onu görebiliyorsun. Yarın. Ben ayarlarım. Ama şimdi sağlık merkezine gidip kontrolden geçmelisin. Dr. Mira'yı dinlemelisin. Tekrar konuşuruz."

"Başkaları da vardı." Yüzü Beata, ışıltılı pencereleriyle eski binaya baktı. "Duydum-"

"Tekrar konuşacağız," dedi Eve.

Beata parmaklarını gözlerine bastırdı, başını salladı ve sonra indirdi. "Özür dilerim. Adınızı hiç sormadım."

"Ben Dallas'ım." sona, diye düşündü, içeri ve dışarı ve her şekilde. "Teğmen Eve Dallas."

"Teşekkür , Teğmen Dallas." Beata elini uzattı. "Hayatımın geri kalan her günü ."

"Onları iyi kullanın." Eve onun elini sıktı ve sonra onu Mira'ya geri gönderdi.

Eve bir nefes aldı, sonra ışıklara, gürültüye ve harekete uyum sağladı. Onun dünyası, diye düşündü ve Roarke'a doğru yürüdü.

"gereken işler var," dedi ona. "Dosyalanacak raporlar, sorgulanacak katiller." "Bu konuda oldukça memnun görünüyorsun."

"Sonuç olarak, öyleyim. Ama yarın? Neden evde kalıp eski filmleri izleyip abur cubur yemiyoruz, belki bir sürü şarap içip yarı sarhoş seks yapmıyoruz?"

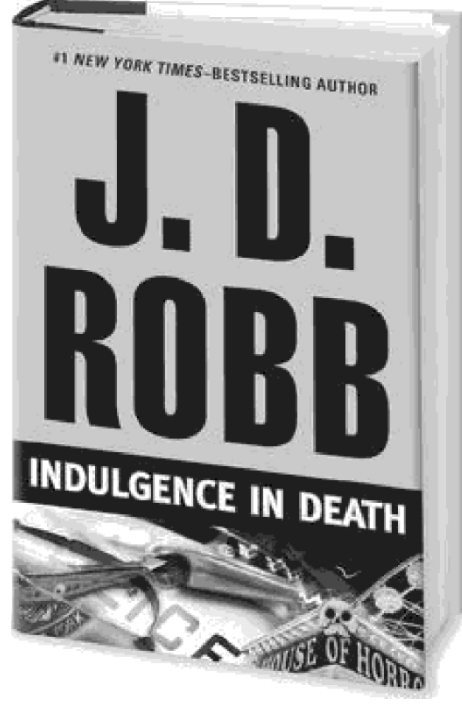
"Bir ana plan. Ben de varım."

"Mükemmel. Oraya geri dönmek zorundayım. Burada bekleyebilir ya da eve gidebilirsiniz."

"Teğmen." Tekrar onun elini tuttu. "Seninleyim." "Çok beceriklisin," dedi ve tekrar sırtıttı.

İşi yapmak için onunla birlikte binaya doğru yürüdü. Kendini yorgun, şiddetli bir şekilde aç ve tamamen kendinde hissediyordu.

&axle mu autos saothw lnaxed
dÆn's IØ,Eæ6lmasãgatb "dllü6

CİLTİ OLARAK ARAYIN

JDROBB.CO.H ADRESİNDE DAHA FAZLASINI OKUYUN

A member of Penguin Group (USA) Inc. www.penguin.com

M855JN0510

Paronarm.ul arzu ve gerilim dolu dört hikaye...

The Lost

#1 New York Times Bestselling Author

New York Times Bestselling Authors

**MARY BLAYNEY
RUTH RYAN LANGAN**

J. D. Robb'un "*Ölümde Üç Fısıltı*" kitabı. York'ta bir feribotta kaybolan bir kadını araştırırken, polis memuru Eve Walla.. eğer çürümediyse ve yemediyse, bu dünyada ne işi var?

Patricia Uaffncy'nin *The Stiff* WJS R/fW HffO ñf4 e8 ... Ağır bir kazadan kurtulan bir insan, tanıdık olduğu kadar şaşırtıcı ve sarsıcı bir dünyaya uyanır.

Mary Blayngy'g I.cm i" *Paradise* - . . Bir ada kalesinin duvarları ardında yaşayan bir adam, gemisi batmış ve onu özgür kılabilecek tek şeye sahip olan bir hemşireye umut aşılar.

Ruth Ryan Irgan'ın *I aC y* , . . ölümünün ardından

on the grounds of a magnificent but imposing Irish estate.
dcatli, genç bir kadının seyahatleri ortaya çıkar2i z aile escort burird

penguen.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.